

ກຸງພວາດ ໂຄຣທຣະດູກ

骷髅幻戏图

II

ຮິຈິອຸວີ (西子绪) ເຢຍນ
qMondae ແປຈາ
ກາລີ (咖喱) ກາ

คำนำ

จากที่ต้องเผชิญหน้ากับความไม่รู้ไม่เข้าใจว่าสิ่งที่ตนเองได้พบเจอคืออะไร มาตอนนี้ 'หลินปั้นชยา' ได้สัมผัสอย่างลึกซึ้งจนมีความเข้าใจในสิ่งที่เรียกว่า 'วัตถุนอกจิต' ดีแล้ว ถึงขั้นที่ตัวเขาเองก็ขยับสถานะจากอาชีพธรรมดาๆ จัดการเรื่องศพ ไปวันๆ มาเป็น 'ผู้สังเกตการณ์' ที่คอยจัดการกับพวกวัตถุนอกจิตเหล่านั้นแล้ว

แม้การทำหน้าที่ผู้สังเกตการณ์จะเสี่ยงอันตรายขนาดที่บางครั้งอาจถึงแก่ชีวิต แต่หลินปั้นชยาก็ยังยินดีที่จะปฏิบัติภารกิจอย่างเต็มที่แน่นอนว่าส่วนหนึ่งเป็นเพราะค่าตอบแทนที่สมน้ำสมเนื้อ แต่อีกส่วนนั้นเป็นเพราะเขามี 'ซิงซิงหลัว' เป็นคู่หูนั่นเอง... หากได้ทำงานร่วมกับคนคนนี้ หลินปั้นชยาก็มั่นใจว่าตนเองจะไม่เป็นอะไร

แต่ถึงอย่างนั้น หากจะบอกว่าไม่เป็นอะไรก็คงพูดได้ไม่เต็มปากนัก เมื่อเวลานี้ หลินปั้นชยาและซิงซิงหลัวที่กำลังตามหาทีมของ 'หลี่ซู่' ซึ่งหายตัวไปในที่ราบลุ่มประเทศรัสเซียอย่างเป็นทางการกลับมีเหตุให้ต้องแยกจากกันเพื่อเอาชีวิตรอด โดยที่ทั้งสองไม่รู้เลยว่าท่ามกลางสถานการณ์ที่ติดอยู่ในพื้นที่ประหลาด 'ไร้ซึ่งสัญญาณการติดต่อใดๆ' เช่นนี้ พวกเขาจะตามหาอีกฝ่ายเจอได้อย่างไร ไหนจะต้องจัดการผนึกวัตถุนอกจิตตัวต้นเหตุที่ทำให้พวกเขาต้องเดินทางมาอยู่ที่แห่งนี้ ซึ่งยังไม่รู้ว่าวัตถุนอกจิตดังกล่าวนั้น แท้จริงแล้วมีอำนาจจะร้ายกันแค่ไหน...

ร่วมติดตามและเอาใจช่วยเหล่าผู้สังเกตการณ์ไปด้วยกันได้ในภาพวาดโครงกระดูก ที่ทุกคนกำลังถืออยู่ในมือเล่มนี้กันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* หลี่ชู

ชายหนุ่มผิวเผือกรูปร่างร่าเริงกับเอลฟ์ในภาพยนตร์ชื่อดัง มักจะแต่งกายมิดชิดเพื่อป้องกันแสงแดดอยู่เสมอ หลี่ชูเป็นเพื่อนร่วมงานในองค์กรและเป็นเพื่อนของ ช่งชิงหลิว มีสถานะเป็นผู้สังเกตการณ์เช่นเดียวกัน

* หลี่เย่

หนุ่มรัสเซียเจ้าของดวงตาสีเขียว น้ำทะเล เป็น ผู้สังเกตการณ์และเป็นคู่หูของหลี่ชู สามารถสื่อสาร ภาษาจีนได้อย่างดีเยี่ยม

* เสี่ยวคู

โครงกระดูกน้อย วัตถุปิดผนึกหมายเลข 73920 ซึ่งเป็น วัตถุอันตรายที่ไม่เป็นอันตรายใดๆ กับมนุษย์ ทั้งยังมีประโยชน์กับอาการป่วยทางจิตบางประเภทอีกด้วย ปัจจุบันเสี่ยวคูเป็นเด็กน้อยในความดูแลของช่งชิงหลิว กับหลินปั้นชยา และสนิทสนมกันดีกับจี้เล่อสุ่ย

บทที่ 33

ดินแดนแห่งพันธสัญญา (6)

อิรีน่าหวอดอย่างเกียจคร้าน ครั้นหันไปเห็นเซอร์เก้ที่นั่งหน้าซีด เป็นไก่ต้มอยู่ข้างๆ กองไฟก็กะพริบตาปริบๆ แล้วเอ่ยแถมหัวเราะว่า "สวัสดี ยามค่ำ เซอร์เก้"

"สวัสดียามค่ำ" พอเซอร์เก้ได้ยินเสียงของตัวเอง เขาก็รู้สึกว่ามันคลุมเครือ ไม่แจ่มใสอย่างน้ำเสียงปกติ เขาพยายามทำตัวเหมือนไม่มีอะไรแต่กลัมนื้อ บนใบหน้ากลับแข็งทื่ออย่างไม่อาจควบคุม "หลับสบายมั๊ย"

"ก็ไม่ว่า" อิรีน่ากล่าว "ถึงตาคุณนอนแล้ว"

"คือ...ไม่ได้รู้สึกไม่สบายตรงไหนซะมั๊ย" เซอร์เก้ถามเสียงค่อย

"ไม่สบาย? ก็ไม่นะ" อิรีน่าไม่คิดว่าตัวเองมีปัญหาอะไรเลย เธอลุกขึ้น จากกระเปาะเป้ "ฉันสบายดี คุณนอนเถอะ"

เซอร์เก้ได้แต่ตอบรับด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจ

ถึงปากบอว่าจะนอนแต่เขาจะหลับลงได้ยังไง เซอร์เก้เอนตัวลงนอน บนพื้นแล้วหรีดตาลง หางตาลอบมองสำรวจอิรีน่าที่กำลังนั่งเฝ้ายาม เธอนั่งอยู่ ข้างกองไฟครู่หนึ่ง ก่อนจะขยับกายหันหลังให้เซอร์เก้ ต่อมาก็มีเสียงสวบสาบ คล้ายกำลังล้วงเอาอะไรออกมาจากกระเปาะเป้ดังขึ้น วินาทีถัดมาเซอร์เก้ก็ได้ยิน เสียงที่ปลุกให้ตื่นตื่นขึ้นเมื่อคืน ตอนนั้นเขาแน่ใจจนไม่รู้จะแน่ใจยังไงแล้วว่ามัน เป็นเสียงเคียวที่ใครได้ฟังก็ต้องขนพองสยองเกล้าจริงๆ

ฟังแล้วเหมือนกำลังเคียวเนื้อสดๆ อยู่ก็มีปาน แถมยังมีเสียงฉีกทิ้งอยู่

กลายเป็นด้วยซ้ำ เมื่อเชื่อมโยงกับสมุดบันทึกประจำตัวของอิริน่าแล้วเชอร์เก้ก็ขลุ่ยกรีดขึ้นมาจากทันที เขาจึงอิริน่ารากับจอมองสัตว์ประหลาดที่บิดเบี้ยว ไม่กล้าผ่นคลายประสาทสัมผัสเลยแม้แต่เสี้ยว

ครั้งคืนหลังอิริน่ากำลังกินอะไรสักอย่างอยู่ตลอด กระทั่งฟ้าเริ่มสว่างเธอถึงค่อยๆ หยดลง เชอร์เก้อยากลุกขึ้นนั่งแล้วถามออกไปว่าเธอกินอะไรอยู่กันแน่ แต่ในใจก็ค่อนข้างลังเลไม่เป็นสุข เพราะเขาไม่แน่ใจจริงๆ ว่าหากสิ่งนี้ไม่ใช่อิริน่า แล้วถ้าตนฉีกหน้ากากเปิดโปงมันเข้า จะมีผลลัพธ์อะไรที่ร้ายแรงกว่านี้ตามมาหรือไม่

อีกทั้งเขาก็ประเมินไม่ได้ว่าก่อนหน้านี้อิริน่าเพียงแค่อุบัติคุณกริตปนเปื้อน หรือเธอกลายเป็นสิ่งอื่นตั้งแต่หัวจรดเท้าไปแล้ว

ท่ามกลางเสียงอันน่าสั่นหวั่นนั้น เชอร์เก้ก็ได้ต้อนรับการมาถึงของรุ่งเช้า ในที่สุด เขาสาบานเลยว่าตนเองไม่เคยเฝ้าคอยให้ฟ้าสว่างขนาดนี้มาก่อน

อิริน่าเก็บกระเป๋าลงแล้วกลับมาทำที่ราวจ้างตามปกติ เร่งรีบเดินทางไปด้วยกับเชอร์เก้ แต่คราวนี้เชอร์เก้ตั้งใจทิ้งระยะห่างจากเธอเล็กน้อย โชคดีที่อิริน่าไม่รู้สึกรบกวนเลย เพียงก้มหน้าย่ำเท้าไปตามอย่างก้าวของเชอร์เก้ ไม่ได้สังเกตเลยว่าชายหนุ่มปฏิบัติกับเธอต่างออกไปอย่างไรบ้าง

ทั้งสองเดินทางด้วยบรรยากาศน่าสยดสยองเช่นนี้อยู่สามวัน ครั้นเมื่อสภาพจิตใจของเชอร์เก้ที่หลับไม่ลงใกล้ถึงขีดจำกัด เขากลับพบเรื่องอื่นที่ทำให้สติแตกยิ่งกว่าเดิม...เขาพบว่าห้องของอิริน่าใหญ่ขึ้นแล้ว

ในเวลาเพียงไม่กี่คืนหน้าห้องของเธอที่ยังนับว่าแบนราบอยู่จุๆ ก็ได้ขึ้นมาประหนึ่งเป่าลมเข้าไปอย่างไรอย่างนั้น เธอลูบหน้าท้องอย่างเคยชิน ใบหน้าแต่ดั้งเดิมด้วยรอยยิ้มรักใคร่ของคนเป็นมารดา

"อิริน่า เธอไม่เป็นไรนะ?" เชอร์เก้จำไม่ได้แล้วว่าตนถามคำถามนี้ไปกี่รอบ เขาถามเป็นการยืนยันกับอิริน่าครั้งแล้วครั้งเล่า การกระทำเช่นนั้นแทนที่จะบอกว่ายากได้คำตอบจากเธอ ไม่สู้บอกว่าอยากหลอกตัวเองมากกว่า

ที่ว่าคำตอบของอิริน่าไม่มีอะไรต่างไปจากก่อนหน้านี้เลย เธอยกยิ้มมองเชอร์เก้แล้วกล่าวว่า "ฉันไม่เป็นไร โอเคดี เชอร์เก้ คุณไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก"

เซอร์เก้เอย์ "ท้องเธอ...เหมือนจะใหญ่...ขึ้นมาก"

อิริน่าไม่ยี่หระเลยแม้แต่น้อย เธอเอ่ยแกมหัวเราะ "ฉันบอกคุณไปแล้ว ไม่ใช่หรอกว่าฉันท้อง ท้องของคนท้องจะใหญ่ขึ้นก็เป็นเรื่องปกติ" เธอสูบหน้าท้องตนเองพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติจนดูเหมือนว่าเป็นเซอร์เก้เองที่ถามอะไรแปลกๆ ออกมา

จะไปปกติได้ยังไง เซอร์เก้คิดอย่างมึนงง

หรือจะบอกว่าในโลกที่ไม่ปกตินี้คนไม่ปกติอย่างเธอต่างหากที่ปกติ? กลับกันตัวเขากลายเป็นสิ่งแปลกปลอมอย่างนั้นหรือ ท้นที่ที่ความคิดเช่นนี้ ผุดขึ้นมาในสมอง เขาก็พยายามสะกดมันไว้ด้วยสติสัมปชัญญะ เขารู้ว่าความคิดเช่นนี้อันตรายอย่างยิ่ง เพียงก้าวเข้าสู่หลุมพรางของตรรกะนี้ เขาก็อาจจะได้เป็นอิริน่าคนต่อไป

ดูจากแผนที่แล้ว ระยะห่างระหว่างจุดที่เขาอยู่กับริมแม่น้ำไม่ถือว่าไกลกันมาก แต่เขาก็ไม่อาจแน่ใจได้โดยว่าหากตนมุ่งหน้าไปด้วยความเชื่อซ้า เช่นนี้ อีกนานแค่ไหนกว่าจะไปถึง และในการเดินทางที่เหลือจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรอย่างอื่นกับอิริน่าอีกหรือเปล่า

การไม่ได้นอนอย่างสงบใจมาหลายวันทำให้สภาพจิตใจของเซอร์เก้ทั้งตึง แต่เขายังคงพยายามยั้งหยัดต่อไป ถึงขั้นลองใช้ความเจ็บปวดปลุกตัวเองให้ตื่นตัวด้วยซ้า สิ่งเดียวที่เป็นเรื่องน่าปิติยินดีคืออิริน่าคล้ายจะไม่มีคามผิดปกติอย่างอื่น...เว้นเสียก็แต่หน้าท้องที่ใหญ่โตขึ้นทุกทีๆ

ในเวลาไม่กี่วันเธอก็เหมือนคนที่ตั้งครรภ์มาแปดเดือน แขนขาเล็กบาง กับหน้าท้องที่โตเกินจริงดูขัดแย้งกันชอบกล เซอร์เก้เคยเห็นผู้ประสบภัยที่เสียชีวิตด้วยความแร้นแค้นเหล่านั้นมาก่อน พวกเขาส่วนใหญ่ล้วนมีท้องปูดนูนไถ่ยินมาว่าสิ่งที่อยู่ในท้องคือดินโคลนที่ไม่สามารถย่อยได้

และดูจากภายนอก อิริน่าก็เหมือนคนเหล่านั้นมากขึ้นเรื่อยๆ

คืนนี้เป็นคืนที่สี่ยบสงปอีกคืนหนึ่ง ด้วยความอ่อนล้าที่สะสมเซอร์เก้จึงเผลอจมนอนหลับไปอย่างไม่อาจควบคุม เมื่อเขาสะดุ้งตื่นขึ้นมาอีกครั้งแล้วมองดูรอบทิศอย่างมึนงง ก็พบว่าอิริน่าที่เดิมทีควรนั่งอยู่ข้างกองไฟหายตัวไป

อย่างไรร่องรอย

"อิริน่า...อิริน่า?" แม้เธอจะห่างไกลจากขอบเขตของคำว่าปกติแล้ว แต่ เซอร์เก้ก็ยังคงเรียกชื่อเธอ เขาสังเกตว่าแม้ตัวอิริน่าจะไม่อยู่ แต่กระเป๋าสีชมพูใบใหญ่ของเธอยังคงวางอยู่ที่เดิม

สายตาของเซอร์เก้หยุดอยู่ที่กระเป๋านั้น

ยามปกติอิริน่าดูแลรักษากระเป๋านี้อย่างดี ไม่ยอมให้เขาได้เจียดใกล้เลย แต่ตอนนี้เธอกลับหายไป นี่คล้ายจะเป็นโอกาสอันดีที่สุดที่จะเปิดเผยความลับ กระเป๋าเป้ตรงหน้าเป็นราวกับกล่องแพนโดรา มันดึงดูดเซอร์เก้ผู้อารมณ์อ่อนไหวมากอย่างต่อเนื่อง

เขาเลียริมฝีปาก สุดท้ายก็ไม่อาจต้านทานแรงยั่วได้ เขาเยื้องย่างไป ตรงหน้ากระเป๋าสีชมพูแล้วรูดซิปออกเบาๆ

เสียง 'ครืด' ดังขึ้น ซิปกระเป๋ารูดออกจนสุด ช่องกระเป๋ามีดมิดเปิดออก เผยให้เห็นสิ่งที่อยู่ด้านใน

เซอร์เก้ได้กลิ่นคาวเลือดโชยขึ้นมา เขามองเห็นไม้ขัดนักรบจิ้งจอกกระเป๋าคอกอีกเล็กน้อย พยายามมองสิ่งที่อยู่ด้านในให้ชัดเจน

ด้วยแสงวูบวาบของกองไฟ ในที่สุดเขาก็ทำตามเป้าหมายสำเร็จ ได้มองเห็นสิ่งที่อยู่ด้านในแล้ว และในช่วงพริบตาที่ได้เห็นมันชัดเจน เซอร์เก้ก็ผะงะกอลงไป หลายก้าวก่อนจะอาเจียนออกมาทันที น้ำตาเอ่อทะลักเข้าตา เขาไม่สามารถควบคุมปฏิกิริยาตอบสนองของร่างกายได้เลย นั่นเป็นศพของบุคคลหนึ่งที่ไม่รู้ว่าเสียชีวิตไปนานแค่ไหนแล้ว ผิวกายถูกกัดแทะจนเห็นกระดูกขาวโพลน ทว่านี่ไม่ใช่สาเหตุที่เซอร์เก้อาเจียนออกมา แต่เป็นเพราะใบหน้าของศพนี้ยังคงสมบูรณ์ไร้ตำหนิ...เป็นใบหน้าที่ของคนที่อยู่ข้างกายเขาในตอนเช้า...อิริน่า

"อุ๊ป...แหะ..." เซอร์เก้ฮาอ่อนเปลี้ย ลูกเข่าลงกับพื้น แทบจะอ้วกเอาสิ่งที่อยู่ในกระเพาะของตนออกมาทั้งหมด เขาคิดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ ทำไมอิริน่าถึงอยู่ในกระเป๋านี้ได้ ในวินาทีนี้ตรรกะทั้งหมดที่เคยมีล้วนไม่ถูกต้อง เขารู้สึกว่าสภาพจิตใจของตนกำลังหึ่งดังอย่างรุนแรง เมื่อตะเกียกตะกายลุกขึ้นจากพื้นได้ ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าก็ถึงขั้นบิดเบี้ยวผิดรูปไปชั่วขณะ เซอร์เก้

ไม่อยากเห็นกระเป๋านั้นอีกต่อไป เขาหันหลังจากมา เดินโซซัดโซเซเข้าไปในป่าอันมืดมิด เขาไม่รู้ว่าตนต้องไปที่ไหน คิดเพียงอยากหนีออกจากที่นี่ให้เร็วขึ้น หนีไปจากกระเป๋าสัมภาระสาละสลวยของโบนั้นให้เร็วขึ้นกว่านี้

เซอร์เก้ลาเข้าป่ารกที่ด้านหลังไปด้วยสติอันเลือนราง กระทั่งรู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้งเขาก็ออกห่างจากกองไฟนั้นระยะหนึ่งแล้ว เขายังคงรู้สึกอยากอ้วกอยู่แต่ก็อ้วกจนไม่มีอะไรให้ออกมาแล้ว น้ำตาไหลรินไปตามแก้มอย่างหยุดไม่อยู่ ส่งเสียงสะอึกสะอื้นออกมาแผ่วเบา ในเสียงเจือไปด้วยความหวาดกลัว แต่มากกว่านั้นคือความเศร้าโศก

อิริน่าตายแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย คนที่อยู่ข้างๆ เขาหลายวันมานี้คือสัตว์ประหลาดที่ไม่รู้ว่าเป็นตัวอะไร ทว่าทำไมสัตว์ประหลาดตัวนี้ถึงกินศพของอิริน่าแต่ไม่ลงมือกับเขาเลย เซอร์เก้พุกกับต้นไม้ใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายครุ่นคิดตรិตรอง เขาเชื่อน้ำตาที่ไหลออกมาไม่หยุดหยิบๆ สะอื้นให้อย่างคุมไม่อยู่

ไม่รู้ใช้เวลาไปนานแค่ไหนกว่าเซอร์เก้จะตัดสินใจตัวเองออกมาจากความรู้สึกสิ้นหวังนี้ได้อย่างยากลำบาก เขาหันหลังหมายจะกลับไปทีกองไฟอีกครั้ง ทว่าในตอนที่กำลังเดินกลับไปนั้นเอง เขาพลันได้ยินเสียงร้องไห้และกรี๊ดร้องของอิรินาดังมาจากที่ไม่ไกล เซอร์เก้ได้ยินเสียงก็ผงะ เขามองไปทางต้นเสียง ตรงนั้นมีดสนิท มองอะไรไม่เห็นเลย

อิริน่ากำลังร้องไห้? ทำไมเธอต้องร้องไห้กัน เธอตายไปแล้วไม่ใช่หรือ เซอร์เก้ใจลอยเล็กน้อย ตามหลักแล้วตัวเลือกที่ดีที่สุดของเขาคอนนี้ควรจะเป็นการกลับไปข้างกองไฟอย่างเงียบๆ แล้วทำเป็นไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ความทุกข์ใจที่มีต่อการตายของอิริน่ากลับทำให้เขาเคลื่อนไหวเท้ามุ่งไปทางเสียงนั้นซ้ำๆ

เสียงร้องไห้ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ภายใตแสงจันทร์มืดสลัวในที่สุดเซอร์เก้ก็หาดันตอของเสียงเจอ เขาเห็นหญิงท้องโตคนหนึ่งพุกลงกับพื้น กุมท้องพลงร้องไห้อย่างสิ้นหวังราวกับเด็กในท้องกำลังจะคลอดออกมาเดี๋ยวนี้...

"ลูก...ลูกของฉัน..." อิริน่าร้องออกมาแบบนั้น ท่วงทำนองของเสียงอ้างว้างสิ้นหวัง แม้เซอร์เก้จะเห็นหน้าเธอไม่ชัด แต่เขาก็รับรู้ได้ว่าอิริน่าในตอนนี้

ต้องนำตานองหน้าอยู่แน่นอน

"ลูกของฉัน พวกเราต้องออกไปให้ได้...ออกไปให้ได้..." เธอรีดร้องรากับสัตว์ประหลาดน่ากลัวตัวหนึ่งที่ถูกกักขังอยู่ในร่างมนุษย์ ร้องไห้หวนไม่หยุด "แต่ฉันหิวมากเลย หิวจังเลย หิวจัง...ฉันอยากกิน ฉันอยากกินน..." เสียงแผดร้องค่อยๆ บิดเบี้ยวขึ้นทีละนิดราวกับเสียงคำราม เซอร์เก้ได้ยินก็ขนลุกเกรียว

แต่สิ่งที่น่าสยงที่สุดเพิ่งเริ่มต้นขึ้นเท่านั้น ในเสียงร้องสะท้อนให้ของเธอสื่อเซอร์เก้ได้ยินเสียงเหมือนผ้าไหมฉีกขาด วินาทีต่อมาเขาก็ตระหนักได้ว่าเสียงนี้คืออะไร

หน้าท้องนูนของอิรินามีมือคู่หนึ่งแหวกออกมาจากด้านใน เริ่มด้วยข้อมือ ข้อศอก และสุดท้ายก็เป็นลำตัว...ศีรษะที่ปกคลุมด้วยเส้นผมยาวเพื่อยไพล่ออกมาจากท้องของอิริน่า แล้วพยายามดีดดันราวกับเพิงหลุดออกมาจากร่างของแม่อย่างไรร่างนั้น มันไพล่ออกมาทีละนิดๆ อย่างยากลำบาก... นั่นคือผู้หญิงคนหนึ่ง ใบหน้าเหมือนกันกับอิริน่า สีหน้าเฉกเช่นเดียวกับอิริน่า ในวินาทีที่เธอถือกำเนิดเสียงร้องไห้หวนอย่างผู้หญิงท้องแก่ของอิริน่าก็หยุดลง ราวกับสิ้นใจไปแล้ว

หล่อนเริ่มหัวเราะออกมาอย่างมีความสุข ตั้งแต่คลอดออกมาบนตัวก็สวมเสื้อผ้าเหมือนอิริน่าทุกกระเบียดนิ้ว ไม่สิ...พวกเธอแทบจะเป็นคนเดียวกันอยู่แล้ว เจ้าหล่อนมองศพไร้ลมหายใจด้านล่างที่เหมือนกับตนเองไม่มีผิดเพี้ยนส่งเสียงหัวเราะออกมาอย่างน่าตกตะลึงก่อนกล่าวว่า "เยี่ยมไปเลย มีของให้กินแล้ว...เยี่ยมไปเลย มีของให้กินแล้ว..." เธอก้มหน้าลง ลูบท้องตัวเองด้วยความอ่อนโยน และพึมพำกับมันอย่างนุ่มนวล "ลูกรัก พวกเราไม่ต้องตายแล้ว พวกเราจะไม่เป็นอะไร แม้จะคลอดลูกออกมาอย่างปลอดภัย แล้วพวกเราก็จะมีอาหารเยอะแยะ..."

เมื่อเซอร์เก้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ก็แทบจะกลายเป็นรูปปั้นแข็งทื่ออยู่กับที่ ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ขยับไม่ได้เลยสักกระพริบ

ไม่ว่าผ่านไปนานแค่ไหน ในที่สุดอิรินาก็หมอบลงกอดกินศพตัวเองอย่างอึดแน่นสำราญ สีหน้าเธอดูตื่นเต้น จากนั้นก็เริ่มเคลื่อนไหว เซอร์เก้ที่มองอยู่

ข้างๆ ไม่กล้าเปล่งเสียงและไม่กล้าขยับเขยื้อน เขาเห็นอิริน่าก้มลง ลากศพที่
และเทะนั้นไปยังทิศที่มีกองไฟ ศพที่ปกติควรจะหนักมากเธอกลับลากได้อย่าง
สบายๆ ใบหน้าประดับรอยยิ้มพึงใจ ลากศพตัวเองไปข้างกองไฟทั้งอย่างนี้
ที่ละนิดๆ

แน่นอนว่าอิริน่าย่อมสังเกตเห็นว่าเซอร์เก้ที่ควรจะนอนอยู่ข้างกองไฟ
หายตัวไปแล้ว แต่เธอก็ไม่คิดสนใจ เพียงรู้ดีชิปกระเป๋าสีชมพูของตัวเอง
ก่อนผ่นยึดศพใส่กระเป๋าโดยการจัดวางท่าทางที่ดูน่าเหลือเชื่อ แสงจากเปลวไฟ
สาดส่องใบหน้าอย่างชัดเจนยิ่งกว่าอะไร บนนั้นประดับสีหน้าพอใจ ทว่ารอยยิ้ม
เช่นนี้ช่างขัดกับทุกการกระทำอย่างน่าประหลาด น่าสยดสยองชนิดที่ไม่อาจ
หาสิ่งใดเปรียบ

อิริน่าเพิ่มพืนเล็กน้อยทำให้กองไฟนี้ลุกโชนยิ่งกว่าเดิม สีหน้าพอกพองใจ
ไม่หายไปจากใบหน้าของเธอเลยแม้แตวินาทีเดียว ในที่สุดความมหัศจรรย์พันลึก
ทุกอย่างก็สิ้นสุดลงตรงนี้

เซอร์เก้ยกมือลูบใบหน้านักๆ หนึ่งที่ บังคับให้ตัวเองประคองสติไว้
แต่ทั้งสรวพวงคักายเขากลับหนาวเยือกอย่างห้ามไม่อยู่ เมื่อก้าวเท้าเดินก็พบว่า
ร่างกายของตนกำลังสั่นระริกอย่างไม่อาจควบคุม

คำคืนกลับมาเจียบสงบอีกครั้ง อิริน่ายังคงเป็นหญิงสาววัยรุ่นหน้าตา
สะสวยคนนั้น เธอไม่ร้องหิวและท้องก็ไม่ได้นูนขึ้นเหมือนก่อนหน้านี้

แต่เซอร์เก้ไม่สามารถหลอกตัวเองได้อีกต่อไปแล้ว

เขาเดินออกมาจากพุ่มไม้ คว้าปืนลูกซองมาขึ้นลากล้อง

"เซอร์เก้?" อิริน่าเห็นเขาแล้วรอยยิ้มบนหน้ายังคงเดิมไม่แปรเปลี่ยน

เซอร์เก้กดเสียงต่ำเรียกชื่อเธอ "อิริน่า"

"มีอะไรเธอ" อิริน่าเอียงหัว ท่าทางใสซื่อไร้เดียงสา "ทำไมคุณทำหน้า
อย่างนั้นล่ะ"

"ไม่ แก่ไม่ใช่อิริน่า แก่เป็นตัวละครกันแน่?!!"

"ฉันอิริน่าไง" อิริน่าลุกขึ้นยืน มองเซอร์เก้อย่างหวาดกลัว

สีหน้าหวาดกลัวบนใบหน้าเธอสมจริงถึงเพียงนี้ไม่ว่าใครก็คงคิดไม่ถึงว่า

เธอไม่ใช่มนุษย์ หากไม่ใช่เพราะเซอร์เก้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดด้วยตาตัวเองแล้ว เขาก็คงไม่คิดแบบนี้เหมือนกัน

"แกไม่ใช่อิริน่า" เซอร์เก้เอ่ยอย่างมั่นใจ "อิริน่าตายไปแล้ว"

สิ้นคำพูดนี้ก็ตามมาด้วยเสียงปืน อิริน่าก้มมองหน้าอกของตัวเอง ด้วยสีหน้าไม่อยากเชื่อ ตรงนั้นเป็นรูกลวงขนาดใหญ่แต่กลับไม่มีเลือดสาดไหลออกมาเลย จากนั้นของเหลวสีดำก็ไหลทะลักออกมาจากตัวเธออย่างต่อเนื่องและส่งเสียงกรีดร้องหวีดแหลม ร่างกายของเธอเริ่มละลายราวกับเทียนไขบนไฟ เวลาเพียงพริบตาก็กลายเป็นกองดินโคลนสีดำ หลอมรวมไปกับพื้นดินใต้เท้าเซอร์เก้

ตั้งแต่นั้นไก็เป็นจนถึงตอนที่ร่างสลายไป สีหน้าของอิริน่าค่อยๆ กลับมาสงบนิ่ง ในแววตาของเธอฉายแววโศกสลด เซอร์เก้คิดว่าเธอจะพูดอะไรออกมา ทว่าตราบนานครึ่งร่างสลายหายไปแล้วเขาก็ไม่ปรึกษาอะไรเลยสักอย่าง

เซอร์เก้มือไม้อ่อนจนเป็นลูกซองในมือร่วงลงไปที่พื้น หัวเข่าทั้งสองข้างทรุดลง เขาร้องออกมาราวกับสัตว์ป่า เสมือนจะร้องจนกว่าน้ำตาทั้งชีวิตของตัวเองจะเหือดแห้งไป

กว่าเขาจะหยุดร้องให้ท้องฟ้าก็สว่างแล้ว กองไฟที่ก่อไว้ก็มอดลง ราวกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืนล้วนเป็นเพียงความฝันอันสยดสยอง

เซอร์เก้ลุกขึ้นจากพื้น ขยับเข้าไปรูดซิปเปิดกระเป๋าเป้สีชมพูอีกครั้ง เขายังคงเห็นศพของอิริน่าอยู่ด้านในนั้น

ศพของเธอมีสีหน้าสงบนิ่ง เซอร์เก้เช็ดตาตัวเอง ใช้ปืนลูกซองในมือเป็นเครื่องมือขูดหลุมศพเล็กๆ ให้อิริน่าบนพื้นดินอ่อนนุ่ม จากนั้นเขาก็ฝังเธอลงไปด้วยระมัดระวังก่อนทำสัญลักษณ์ไว้ด้านบน เขายังต้องมุ่งหน้าต่อไป บางทีอีกไม่นานเขาก็อาจตายไปด้วยสาเหตุพิสดารเช่นกัน แต่หากเขายังมีโอกาสกลับมาที่นี่ เขาจะพาอิริน่ากลับไปด้วยแน่นอน ต่อให้เธอในตอนนั้นจะเฝ้าเยอจนเหลือแต่กระดูกไปแล้ว เขาก็ต้องพาเธอออกไปจากที่แห่งนี้ให้ได้

หลังทำทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว เซอร์เก้ก็ออกเดินทางอีกครั้ง จนกระทั่งเวลาล่วงเลยมาถึงช่วงพลบค่ำ เสียงสายน้ำก็ดังเข้าโสตประสาทของเขา

เสียงนั้นทำให้สภาพจิตใจที่ใกล้จะพังทลายได้รับการเยียวยา เขาเริ่มออกวิ่งแทบจะพุ่งไปยังริมแม่น้ำด้วยความเร็วที่มากที่สุดในชีวิต

เมื่อสายน้ำใสสะอาดปรากฏแก่สายตาเซอร์ก็รู้สึกอะไรขึ้นมา เขาแทบไม่สนใจอะไรแล้ว ใช้มือรวักน้ำใสสะอาดชะล้างใบหน้าตัวเองที่ด้านชาไปแล้วอย่างแรง

เขาถอนหายใจอย่างโล่งอก ทั้งตัวลงนั่งริมฝั่งแม่น้ำ เข่มองสายน้ำที่ไหลเชี่ยวข้างกาย ในที่สุดความสงบเงียบในใจอย่างที่เขาไม่ได้มีมานานก็กลับมา

คืนนี้เซอร์ก็ตัดสินใจค้างแรมที่ริมแม่น้ำ

เมื่อเขายืนย่นสถานที่สำหรับตั้งค่ายแล้ว ก็ตั้งใจจะไปหาฟืนสำหรับก่อไฟแถวๆ นี้ เพียงแต่เดินไปได้ไม่กี่ไกลเขาก็เห็นเปลวไฟส่องสว่างอยู่ใกล้ๆ บริเวณริมแม่น้ำ คล้ายเป็นร่องรอยกิจกรรมของมนุษย์ หากเป็นก่อนหน้านี้ เซอร์ก็คงกล้าเข้าไปอย่างตื่นเต้นดีใจทันที แต่เมื่อประสบกับเรื่องของอิรินามาไม่นานเขาก็ไม่กล้าเข้าไปตรงๆ ได้แต่มองสำรวจอยู่ข้างๆ อย่างระมัดระวังแทน

เปลวไฟนั้นเป็นกองไฟที่เพิ่งก่อขึ้น ข้างกองไฟมีคนสองคนเดินไปมา เซอร์เฝ้ามองจากที่ไกลๆ ก็พบว่า เป็นใบหน้าของคนเอเชีย หนึ่งในนั้นเป็นคนในทีมของเขา อีกคนเขาไม่รู้จัก ทั้งสองนั่งล้อมกองไฟคล้ายกำลังกินอะไรบางอย่างอยู่ จากกลิ่นหอมเข้มข้นที่แผ่กระจายออกมาดูเหมือนว่าจะเป็นเนื้อ และเพียงแคคิดถึงเนื้อ เซอร์ก็รู้สึกไม่สบายกระเพาะเล็กน้อย

หลินปั้นชยากำลังกินเนื้ออยู่จริงๆ แต่เนื้อที่เขากินเป็นเนื้อธรรมดาทั่วไป และเพิ่งจับมาจากแม่น้ำข้างๆ นี่เอง เขากับหลี่ซูรออยู่ริมแม่น้ำมาสามวันแล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นสมาชิกในทีมโผล่มาเลย พวกเขาว่าง ไม่มีอะไรทำ จึงจับปลาในแม่น้ำมาหมายจะกินให้อิ่มหน้า หลินปั้นชยเป็นคนลงน้ำไปจับปลาเอง เขาเกิดในหมู่บ้านริมแม่น้ำจึงมีทักษะการว่ายน้ำดีเยี่ยม เขาชอบลงไปจับปลาในแม่น้ำตั้งแต่เด็กๆ แต่เรื่องเดียวที่เขากังวลก็คือปลาของที่นี่จะกินได้หรือไม่

"น่าจะกินได้นะ" หลี่ซูวโศกเศร้าเช่นนั้น "เสบียงของพวกเราเหลือน้อยแล้ว"

ยังงี้ก็จำเป็นต้องหาแหล่งอาหารอย่างอื่น ไม่อย่างนั้นคงหิวตายอยู่ที่นี่ ผมยอมเป็นบ้าดีกว่าหิวตายไปอย่างน่าอนาถ"

หลินปั่นชยาเห็นด้วยกับคำพูดของเขา อาจเป็นเพราะตอนเด็กเขามักได้กินไม่อิ่มท้อง ดังนั้นจึงไม่ชอบความรู้สึกตอนหิวจัดเช่นกัน ด้วยเหตุนี้เมื่อทั้งสองคนตกลงกันได้แล้วหลินปั่นชยาก็ลงน้ำไปไม่นานก็จับปลาตัวอ้วนได้สองสามตัว

หลี่ซู่ลวงเอาเครื่องปรุงจำนวนไม่น้อยออกมาจากกระเป๋าอย่างเต็มใจ ปรุงรสปลาเล็กน้อย ทาน้ำมันแล้วเสียบไม้ย่าง

หลินปั่นชยาที่กำลังผิงไฟตากเสื้อผ้าตัวเองอยู่ข้างๆ กองไฟเอื่อยอย่างแปลกใจ "ทำไมคุณถึงพกเครื่องปรุงติดตัวมาด้วยล่ะ" แม้เขามักจะพูดล้อเล่นว่าตนมาเที่ยวแต่เขาก็ไม่ได้ผ่อนคลายเป็นขั้นนี้

"จากประสบการณ์ล้วนๆ" หลี่ซู่ถอนหายใจ หลังจากพ้ามืดเขาก็ถอดผ้าปิดปากและแฉกกันแดดออก แสงจากกองไฟส่องกระทบผิวขาวจัดของเขา จนทั้งร่างราวกับส่องแสงเจิดจ้า เขายิ้มอย่างอ่อนโยนเอ่ยว่า "ที่นี่ใหญ่เกินไปแล้วยังเป็นทุ่งรกร้างอีก ใครจะรู้ว่าเสบียงที่มีจะประคับประคองอยู่ได้กี่วัน ถ้าไม่เหลือแล้วก็ต้องกินอย่างอื่น ต่อให้ต้องขุดรากต้นไม้มากินก็เถอะ แต่แค่เราเติมเกลือไปนิดหน่อยก็อร่อยกว่าเดิมแล้วนี่"

หลินปั่นชยาคิดแล้วก็เห็นด้วย

"ตัวใหญ่นี้ผมให้คุณ" หลี่ซู่กล่าว "ผมกินน้อย กินตัวนี้ก็พอแล้ว"

หลินปั่นชยาอยากเอ่ยตอบไปตามมารยาท แต่เมื่อจ้องลายบนตัวปลาแล้วกลับรู้สึกไม่สบายใจอย่างรุนแรง เขาปิดปาก รีบวิ่งเข้าไปในป่าแล้วอ้วกออกมาอย่างเกินจริง

"เอ๊ะ? หลินปั่นชยา? คุณไม่เป็นไรนะ??" หลี่ซู่ตกใจกับการตอบสนองของเขา "เป็นอะไรไปนะ ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า"

หลินปั่นชยาอาเจียนอยู่ครู่หนึ่งก่อนหันกลับมา "เห็นปลาแล้วรู้สึกคลื่นไส้ นิดหน่อย อู๊ป..."

"หา? คลื่นไส้?" หลี่ซู่ชำเลืองมองปลาอย่างบนมือของตัวเอง ตอนนี้น้ำอย่างไฟกำลังดี น้ำมันชุ่มฉ่ำเหลืองเกรียม เครื่องเทศและเกลือที่โรยลงไป

ส่งกลิ่นหอมเข้มข้น เมื่อเทียบกับอาหารอย่างอื่นที่กินมาตลอดหลายวันนี้ มันดีกว่ามาก เขาไม่เข้าใจจริงๆ ว่ามีตรงไหนน่าคลั่งเหียน

หลินปั้นซย่าจับต้นไม้วัวพลางเอ่ยอย่างยากลำบาก "เปล่า...แค่นึกถึงตอนที่เข้าไปในหมู่บ้านนั้นเมื่อเดือนก่อน ผมลงน้ำไปแล้วเจอปลาอัลลิเกเตอร์ตัวหนึ่ง..." ทันทีที่เขาพูดจบก็อาเจียนไปอีกสองรอบ "แล้วก็เนื้อเน่าที่อยู่ด้านล่างปลาอัลลิเกเตอร์นั้น..."

หลี่ซู่หนึ่งเงยไปครู่หนึ่ง ใบหน้าซับซ้อนอย่างยิ่ง สุดท้ายก็เดินเข้ามาส่งขวดน้ำให้เป็นการบอกให้เขาล้างปากและกล่าวว่า "คุณนี่เหมาะกับอาชีพนี้จริงๆ"

หลินปั้นซย่าอาเจียนจนตาพร่าไปด้วยน้ำตา สูดดมแล้วเอ่ย "คุณกินปลาไปเถอะ ตอนนี้ผมไม่อยากเห็นเนื้อเลย"

หลี่ซู่ตอบว่า "โอเคๆ แต่คุณเลือกไม่กินเองนะ จะไปบอกช่งชิงหลัวว่าผมแกล้งคุณไม่ได้ละ"

หลินปั้นซย่ากล่าวว่าแน่นอนอยู่แล้ว

ด้วยเหตุนี้ สุดท้ายเหตุการณ์ก็กลายเป็นหลี่ซู่กินปลาด้วยความเอร็ดอร่อย ส่วนหลินปั้นซย่ากินบิสกิตด้วยความขมขื่น

ขณะที่ทั้งสองกำลังกินมื้อเย็นกันอย่างสบายอารมณ์ จู่ๆ หลี่ซู่ก็ชะงัก แล้วหันไปมองป่าที่ด้านหลัง

"มีอะไรเหรอ" หลินปั้นซย่าเห็นสีหน้าเขาแปลกไปก็กระแฉะระวังขึ้นมาทันที

"ในป่าเหมือนจะมีคน" หลี่ซู่กล่าว

หลินปั้นซย่าอึ้งไป ขณะกำลังจะลุกขึ้นก็ถูกหลี่ซู่กดไหล่ไว้และกระซิบบอกว่า "อย่าเพิ่งขยับ รอดูก่อนว่าเขาจะทำอะไร" ขณะที่กล่าวหลี่ซู่ก็ล้วงปืนพกในกระเป๋าทิ้งขว้างออกมา ขึ้นลำกล้องปืนอย่างเสียบเสียบ

บรรยากาศนิ่งจนไปราวๆ สองสามนาที แล้วเสียงก้าวเดินสวบสบกก็ดังขึ้นมาจากในป่า หลินปั้นซย่าหันไปก็เห็นใบหน้าที่คุ้นเคย เป็นหนึ่งในคนรัสเซียที่พลัดหลงกับทีมซึ่งมีชื่อว่าเซอร์เกนี่เอง

"รู้จักเธอ" หลีชูเหลือบมองหลินปั้นชยา

"รู้จัก" หลินปั้นชยาเอ่ยตามตรง "แต่ไม่แน่ใจว่าเป็นคนจริงๆ หรือเปล่า"

"คุณไม่สนิทกับเขาใช่ไหม" หลีชูถาม

"ไม่สนิท" หลินปั้นชยากล่าว "ยังไม่เคยคุยกันสักประโยคเลย"

"ดูจากท่าทางเขาแล้วน่าจะเป็นคนจริงๆ" หลีชูตรึงตรองครุ่นหนึ่งคล้ายกำลังกลั่นกรองอะไรบางอย่าง สุดท้ายก็ลุกขึ้น ตะโกนไปทางเขาด้วยภาษารัสเซียสองสามประโยค

ในครั้งแรกหลินปั้นชยายังกังวลอยู่ว่าจะสื่อสารกันไม่ได้ คิดไม่ถึงเลยว่า หลีชูจะรู้ภาษารัสเซีย

เซอร์เก้เดินมุ่งไป นับว่าตัดสินใจแน่วแน่แล้ว เขารู้ว่าลำพังตัวเองคนเดียวย่อมไม่สามารถออกไปจากที่นี่ได้ ทางเลือกที่ดีที่สุดคือหาผู้สังเกตการณ์ไว้คนหนึ่งที่จะรับรองความปลอดภัยในชีวิตตัวเองได้ ดังนั้นเมื่อซังน้ำหนักข้าแล้วข้าอีกเขาจึงตัดสินใจเดินเข้าไปที่กองไฟ เพียงแต่จับปืนลูกซองในมือแน่นลงความเห็นในใจว่าหากได้กลิ่นตุๆ ตนก็จะลั่นไกเป็นทันที

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม นายหลินนั้นจะพูดภาษารัสเซียได้ อีกฝ่ายลุกขึ้นตะโกนมาทางเขา ถามว่าเขาเป็นคนที่พลัดหลงไปหรือเปล่า

เซอร์เก้เอ่ย "ใช่ ผมพลัดหลงไป" เขามองหลินปั้นชยาก็ก้มกับสีหน้าเลอหลา เห็นได้ชัดว่าไม่เข้าใจภาษารัสเซียเลยสักนิด ในใจจึงกังวลเล็กน้อย

"คุณเรียกผมว่าหลีกี้พอ" หลีชูกล่าว "อย่าเพิ่งเข้ามา...ผมจำเป็นต้องยืนยันตัวตนของคุณก่อน"

เซอร์เก้ชะงักฝีเท้า

"คุณมาจากไหน ระหว่างทางเจออะไรหรือเปล่า" หลีชูเอ่ยถาม "คุณรู้หรือเปล่าว่าเขาชื่ออะไร"

เซอร์เก้ตอบทีละคำถาม แต่เว้นเรื่องน่าสยดสยองที่เจอกับอิริน่าไป บางทีอาจเพราะรู้ว่าหากตนคิดเรื่องนี้ต่อไปอีกก็คงได้เป็นบ้าเข้าจริงๆ ดังนั้นสติสัมปชัญญะของเขาจึงจงใจทำให้ภาพเหล่านั้นพราวเลื่อนไป เขาบอกเพียงว่าระหว่างทางตนเองได้เจอคนที่เหมือนกับคนในทีมทุกระเบียดนิ้ว หลังจาก

คนคนนั้นถูกฆ่าก็ละลายกลายเป็นกองโคลน

หลี่ชู่ครุ่นคิดก่อนเอ่ย "ต่อจากนี้พวกเราจะข้ามแม่น้ำนี้แล้วไปเผชิญหน้ากับมัน คุณจะไปกับพวกเราหรือเปล่า"

เซอร์เกีย้มเจ็อน "ยังไงผมก็กลับไปคนเดียวไม่ได้อยู่แล้ว...แค่บึงน้ำนั้นผมก็ข้ามไปคนเดียวไม่ได้แล้ว"

หลี่ชู่กล่าว "นั่นสินะ" เขากัดเนื้อมปลาทูคำใหญ่ เคี้ยวอย่างเอื่อยเอื่อย "คุณจะไปกับพวกเราก็ได้ แต่ต้องส่งปืนของคุณมา"

เซอร์เกีย้มเจ็อนเห็นได้ชัด ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติมากเพราะปืนลูกซองในมือเป็นอุปกรณ์ป้องกันตัวเพียงหนึ่งเดียวของเขา ถ้าเอาให้คนไม่คุ้นเคยทั้งสองคนไปทั้งอย่างนี้...เป็นเรื่องที่เสี่ยงเกินไปจริงๆ

หลี่ชู่เองก็ไม่ได้เร่ง เพียงรอเขาอยู่อย่างนั้น

ในที่สุดเซอร์เกีย้มเจ็อนก็ตัดสินใจได้ เขาสูดหายใจเข้าลึกๆ โยนปืนลูกซองไปให้หลี่ชู่ จากนั้นหลี่ชู่ก็ส่งสายตาให้หลินปิ่นชยา แล้วหลินปิ่นชยาก็เดินเข้ามาหยิบปืนไป

"โอเค คุณผ่านแล้ว มากินอะไรหน่อยเถอะ" หลี่ชู่กล่าว "และผมก็อยากอ่านสมุดบันทึกของคุณด้วย"

เซอร์เกีย้มเจ็อนตอบรับพร้อมรอยยิ้มผิดเพี้ยน

หลี่ชู่ส่งปลาตัวหนึ่งให้เขาพลางรับสมุดบันทึกสีดำในมืออีกฝ่ายมา เซอร์เกีย้มเจ็อนอาหารในมืออย่างด้านชา รู้สึกถึงเนื้อปลาร้อนๆ เต็มปาก อาหารรสชาติเยี่ยมเช่นนี้เดิมทีเขาควรจะต้องรู้สึกสุขใจ แต่ความเป็นจริงนั้นแม้แต่จะยับยั้งปากขึ้นยิ้มสักนิดก็ยังรู้สึกว่ายากลำบาก

สมุดบันทึกของเซอร์เกีย้มเจ็อนเป็นภาษารัสเซียเช่นกัน หลี่ชู่อ่านอย่างว่องไว หลังจากอ่านจบก็ตบไหล่ของเซอร์เกีย้มเจ็อน ประโยคหนึ่งว่า "ลำบากหน่อยนะ"

เซอร์เกีย้มเจ็อนไม่ได้เอ่ยคำใด ทำเพียงกินของในมือเงียบๆ ต่อไป

หลี่ชู่แปลเรื่องที่เซอร์เกีย้มเจ็อนบรรยายให้หลินปิ่นชยาฟังเป็นภาษาจีนกล่าวว่ามีความเป็นไปได้สูงที่คนคนนี้จะเป็นคนจริงๆ ตอนนี้ยังไม่เจอพิรุณอะไรเป็นพิเศษจากตัวเขา จากนั้นก็เล่าเรื่องของอิริน่าโดยสังเขปไปรอบหนึ่ง แม้

เซอร์เก้จะไม่อยากพูดถึงเรื่องนี้มาก แต่เขายังปฏิบัติตามหน้าที่อย่างเต็มที่ โดยเขียนเล่าเรื่องทั้งหมดที่เจอไว้ในสมุดบันทึกอย่างละเอียด

หลินปั้นขยำฟังจบก็รู้สึกเห็นอกเห็นใจหนุ่มรัสเซียผู้น่าสงสารคนนี้ขึ้นมา

เซอร์เก้กินปลาหมด หลี่ซู่ก็บอกแผนการเดินทางวันพรุ่งนี้กับเขาคว่าวๆ พวกเขาจะข้ามแม่น้ำกันก่อน จากนั้นค่อยมุ่งหน้าไปยังบริเวณใจกลางที่ราบลุ่ม

เซอร์เก้ฟังจบก็ไม่ได้ถามอะไร ทำเพียงพยักหน้าตอบรับ

ในที่สุดทีมของเขาก็รวบรวมคนที่กระจัดกระจายมาได้สามคน หลี่ซู่ให้ เซอร์เก้พักผ่อนอย่างสงบหนึ่งคืน เขากับหลินปั้นขยำจะรับหน้าที่เฝ้ายามให้ หลังจากที่เซอร์เก้กินเนื้อปลาหมดแล้ว ก็เหมือนจะวางใจ लेकरวางพวกเขา ไปโดยปริยาย ก่อนจะหาที่เรียบๆ เอนตัวนอนลง จากท่าทางเหนื่อยล้านั้นก็ดูทำ จะไม่ได้พักผ่อนมานานหลายวันแล้ว หลินปั้นขยำที่รับผิดชอบเฝ้าครั้งคืนหลัง เมื่อตื่นขึ้นมาก็คือเป็นช่วงที่ต้องพยายามล่าสัตว์และแสงดาวดวงงามที่สุดพอดี

แม้เขาจะเห็นคำคืนแบบนี้มาหลายครั้งแล้ว แต่ก็ยังรู้สึกตื่นตันทึ่งกับความงดงามของมันอยู่ดี มันเป็นภาพแสนวิจิตรที่หาไม่ได้ในเมืองที่เต็มไปด้วยมลพิษ เขาฟังเสียงเปรี๊ยะๆ ของกองไฟแล้วก็รู้สึกถึงความสงบอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

และแล้วพวกเขาก็ผ่านพ้นคำคืนอันเงียบสงบ ต้อนรับดวงตะวันที่ทอดแสง ยามรุ่งอรุณ

บทที่ 34

ดินแดนแห่งพันธสัญญา (7)

วันนี้ยังคงเป็นวันท้องฟ้าโล่งแจ่มใสเช่นเคย หรือกล่าวได้ว่าตั้งแต่มาถึงที่นั่นท้องฟ้าก็ไม่มีที่ท่าว่าจะมีฝนตกลงมาเลย ทั้งสามจัดเก็บสัมภาระเรียบร้อยแล้วก็กินมื้อเช้าง่าย ๆ จากนั้นจึงออกเดินทาง ก่อนอื่นพวกเขาต้องข้ามแม่น้ำที่กว้างใหญ่แต่ก็ไม่ถึงกับลึกสายนี้ให้ได้ก่อน เมื่อวานตอนหลินปั้นชยาลงไปจับปลาก็สำรวจแม่น้ำนี้ไปบ้างแล้ว จุดที่ลึกที่สุดของแม่น้ำนี้ลึกแค่เข้าเท่านั้น สามารถสวายสัมภาระไว้ที่หลังแล้วลุยน้ำอย่างระมัดระวังได้

หลินปั้นชยามีทักษะการว่ายน้ำดี เขาอาสาเดินนำเป็นคนแรก หลี่ชู่เป็นคนถัดมา และเชอร์เก็อยู่รั้งท้าย เขาถอดรองเท้าถุงเท้า ม้วนขากางเกงขึ้น ย่ำไปตามหินเกลี้ยงเรียบลื่นอย่างระมัดระวังจนไปถึงอีกฝั่งของริมแม่น้ำ โบกมือให้พวกหลี่ชู่เป็นเชิงให้พวกเขาเข้ามา

เมื่อฟ้าสว่างหลี่ชู่ก็แต่งตัวครบชุดอีกครั้ง ทั้งผ้าปิดปากและแว่นกันแดด ไม่ขาดเลยสักชิ้นเดียว เขามาถึงอีกฝั่งอย่างปลอดภัยเช่นเดียวกับหลินปั้นชย่า

ตอนนี้เป็นตาของเชอร์เก็แล้ว เขาเป็นคนที่ร่างกายกำยำมากที่สุดในบรรดาพวกเขาทั้งสาม ตามหลักแล้วการข้ามแม่น้ำซึ่งไม่นับว่าไหลเชี่ยวนี้ไม่ใช่เรื่องยากลำบากสำหรับเขาเลย ดังนั้นหลินปั้นชย่าและหลี่ชู่จึงไม่ได้เป็นห่วงมากนัก แต่แล้วสิ่งที่ไม่คาดคิดก็บังเกิด

จู่ๆ เชอร์เก็ก็เดินมาถึงกลางแม่น้ำก็สิ้นไถลล้มลงไปในน้ำทั้งร่าง ระดับน้ำในแม่น้ำไม่ลึก เขาควรลุกขึ้นมาได้ในทันที แต่ใครจะรู้ว่าตั้งแต่เขาร่วงลงน้ำไป

พวกหลินปั้นชยาก็ไม่เห็นตัวเขาเลย เห็นเพียงน้ำที่สาตกระเซ็นเพราะการตีน้ำ ดินร่อนอย่างต่อเนื่อง

หลินปั้นชยารู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากลได้ทันที เขาระจอนลงน้ำไปโดยไม่รีรอ และเพียงแค่ลงไปก็เข้าใจแล้วว่าทำไมเซอร์เกถึงลุกขึ้นมาไม่ได้ ทำของอีกฝ่ายมีบางสิ่งที่เหมือนเชือกหนาพันรัดเอาไว้ ที่แรกหลินปั้นชยาคิดว่าเป็นวัชพืชใต้น้ำ แต่เมื่อเขาเข้าไปใกล้ก็พบว่ามันเป็นมือของมนุษย์ที่เรียวยาวราวกับงู แขนของมือเหล่านี้ผุดขึ้นมาจากโคลนตมใต้น้ำราวกับเชือกยาวเพื่อยึดดูรั้งเซอร์เกไว้อย่างเหนียวแน่น ยี่อูดชายหนุ่มลงไปไม่หยุด เซอร์เกดิ้นรนจนหมดแรง ฟันฟองอากาศออกจากปากคำใหญ่ดูใกล้จะไม่ไหวแล้ว หลินปั้นชยาคำว่ามือเหล่านั้น ดังกริซที่รัดไว้ตรงต้นขาออกมา แล้วตัดแขนที่ยาวเพื่อยึดประคองโดยไม่หยุดยั้ง เคราะห์ที่สิ่งเหล่านี้ถูกจัดการได้โดยเร็ว หลินปั้นชยาลากร่างกายอันหนักอึ้งของเซอร์เก พยายามพุงให้ลอยขึ้นเหนือน้ำ เขาโอโหฬารออกมาอย่างรุนแรงหลายครั้ง และตะโกนว่า "รีบ...ช่วยที่...เขาหนักเกินไปแล้ว..."

หมีชูรีย่นมือออกไปดึงทั้งสองขึ้นมาตามลำดับ

หลินปั้นชย้าขึ้นฝั่งมาก็นั่งลงกับพื้นหอบหายใจเอ่ยว่า "เซอร์เก เป็นยังไงบ้าง"

แน่นอนว่าเซอร์เกฟังคำที่เขาพูดไม่ออก ได้แต่พุบกับพื้นสำรอกน้ำออกมาหลายรอบกว่าจะกลับมาเป็นปกติได้ ปากพูดภาษารัสเซียสองสามประโยค ฟังจากน้ำเสียงแล้วเหมือนว่าจะพ้นคำหยาบออกมา

"ที่อยู่ใต้น้ำนั้นทำไม่ถึงไม่โจมตีพวกเราสองคนล่ะ" หลินปั้นชย้าเอ่ยอย่างแปลกใจ "หรือเป็นเพราะไม่ชินอาหารต่างถิ่น ชอบกินแต่คนท้องถิ่น?"

หมีชูหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก "เวลาแบบนี้คุณอย่าเพิ่งเล่นมุกเลย" เขาสนทนากับเซอร์เกสองสามคำ หลังจากรู้ว่าอีกฝ่ายไม่บาดเจ็บตรงไหนถึงค่อยวางใจ

แม้เซอร์เกจะรอดมาได้แต่เรื่องยุ่งยากดันไปเกิดกับกระเป๋าสัมภาระของเขา เพราะมันถูกน้ำพัดจมหายไปแล้ว บนตัวเขาเองก็เปียกแฉะ พอลมหนาวพัดมา

หลินปั้นชยาก็ตัวลั่นนั่งงอ เหยยว่า "เดือนพฤษภาแล้วทำไมถึงยังหนาวขนาดนี้นะ"

"ที่รัก ที่นี้คือรัสเซีย" หลี่ซู่กล่าว "ไปก่อไฟแล้วผึ่งเสื้อผ้าพวกคุณให้แห้ง กันก่อนเถอะ อย่าป่วยกันเลย ถ้ากลับไปบอกคนอื่นว่าเพื่อนร่วมทีมตายเพราะ เป็นหวัดรุนแรงคงถูกหัวเราะเยาะแน่" เขากล่าวพลางเคลื่อนย้ายร่างกายไปหา ไม่พินด้วยความรวดเร็ว แล้วก่อกองไฟขึ้นมา

หลินปั้นชยาก็เริ่มผิงไฟอ้อมเสื้อของตัวเองอีกรอบ

เมื่อตั้งหลักได้แล้วเซอร์ก็ก้มเอ่ยขอบคุณออกมา หลินปั้นชยาก็โบกมือปิด "คุณระวังตัวหน่อยก็ดีนะ รู้สึกว่าคุณอับโชคสุดๆ"

หลี่ซู่ช่วยหลินปั้นชย้าแปลคำพูดนี้ เซอร์ก็หันมองแม่น้ำด้านหลังพลาง กล่าวว่ "จนถึงตอนนั้นผมถึงแน่ใจได้แล้วว่าพวกคุณสองคนไม่ใช่สัตว์ประหลาด พวกนั้น"

"งั้นทำไมเมื่อวานคุณถึงเอาปืนให้ผมง่าย ๆ ละ" หลี่ซู่ขมวดคิ้ว

"ตายเพราะถูกปืนลูกซองยิงก็ถือว่าเป็นวิธีตายที่ไม่เลวร้ายนัก" เซอร์ก็ ยิ้มเจื่อน "อย่างน้อย...ผมก็ไม่อยากกลายเป็นแบบอิรีน่า" นานมาแล้ว เขา เคยสัญญากับอิรีน่าเอาไว้ว่าหากในภารกิจฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งโชคร้ายกลายเป็น สัตว์ประหลาดน่ากลัวไป เช่นนั้นในฐานะที่เป็นคู่หูก็ห้ามใจอ่อนโดยเด็ดขาด เพราะบางทีตอนนั้นโลกแห่งจิตวิญญาณของคนคนนั้นอาจจะพังทลายไปแล้ว ไม่ใช่คนเดิมอีกต่อไป ในเมื่อเป็นแบบนี้ก็ขอตายอย่างเป็นสุขจะดีกว่า

เขาทำตามคำสัญญา แต่ในใจกลับหวาดกลัวอย่างยิ่งว่าหากตนเอง กลายเป็นแบบนี้ขึ้นมาจะไม่มีคนคอยจับชีวิตให้

หลินปั้นชย้าฟังคำพูดเขาไม่ออก ได้แต่ผึ่งเสื้อผ้าของตัวเองอยู่ข้างๆ เงียบๆ

หลี่ซู่เห็นว่าบรรยายาศม่อนคลายลงแล้วจึงเอ่ยหยอกล้อกับหลินปั้นชย้า "รู้หรือเปล่าว่าตอนคุณลากเขาขึ้นมาเมื่อกี่ คุณอย่างกับหนูแฮมสเตอร์ตัวเล็กๆ ที่พยายามแบกคุกกี้ชิ้นใหญ่ๆ เลย"

หลินปั้นชย้ามองกล้ำหน้าท้องที่พอมือให้เห็นได้จางๆ ของตนเอง แล้ว หันไปมองหน้าอกของเซอร์ก็เพิ่มเติมไปด้วยขนหน้าอก จิตใจก็ห่อเหี่ยว "งั้นให้

ทำยังงั้นละ สภาพร่างกายอย่างผมก็แบบนี้แหละ ถึงจะผมไปหน่อยก็ไม่ถึงกับต้องบอกว่าผมเหมือนหนูแฮมสเตอร์ก็ได้มั้ง"

หลี่ซู่หัวเราะว่า

ใช้เวลาช่วงเข้าไปกว่าครึ่ง ในที่สุดเสื้อผ้าของทั้งคู่ก็แห้งสนิท จากนั้นทั้งสองจึงออกเดินทางต่อ มุ่งไปยังใจกลางของทุ่งร้าง

เมื่อพวกเขาเข้าไปลึกขึ้นเรื่อย ๆ สภาพแวดล้อมโดยรอบก็ยิ่งคล้ายกับภาพในคลิป์วิดีโอของหลี่ซู่ หลินปั้นขย่ำถามหลี่ซู่หลายครั้งว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ หลี่ซู่ก็เอาแต่ตอบคลุมเครืออย่างขอไปที ทว่าหลินปั้นขย่ำยังซักใช้ไต่ถามอยู่อย่างนั้น ในที่สุดเขาก็เอ่ยอย่างเหลืออดว่า "ปั้นขย่ำ ที่ไม่บอกคุณเพราะมีเหตุผล อาชีพอย่างพวกเรา...ความซึ้งลึกไม่ใช่ในสิ่งที่ดี ถ้าฉันจะถามผมให้ได้ ผมก็ตอบได้แค่ว่าถ้าคุณรู้ความลับอะไรแล้วก็ห้ามพูดมันออกมาเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นถ้าสิ่งนั้นได้ยินเข้า บางทีอาจจะมีสิ่งอื่นอุบัติขึ้นมาก็ได้"

"โอเค" หลินปั้นขย่ำเห็นว่าให้ตายยังไงเขาก็ไม่ยอมเปิดปากจึงได้แต่ยอมแพ้

แม้เซอร์เก้จะยืนยันตัวตนกับพวกหลินปั้นขย่ำว่าต่างฝ่ายต่างเป็นมนุษย์กันไปแล้ว แต่สภาพจิตใจของเขาก็ยังไม่ค่อยดีนัก จิตใจของเขาดูไม่อยู่กับเนื้อกับตัว บางครั้งหลี่ซู่พูดอะไรด้วย เขาก็ใจลอยอยู่นานกว่าจะรู้สึกตัวทุกครั้งไป

"คุณไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า" หลี่ซู่ถามเซอร์เก้

"ปะ...เปล่า ผมสบายดี" เซอร์เก้ขานรับอย่างไม่ชัดเจน ใบหน้าก็ม่นต่ำลง ดูหดหู่วิถีชีวิตเขา เดิมเขาตัวสูงใหญ่ ทว่าตอนนี้กลับให้ความรู้สึกซึมเซาชอบกล ซายหนุ่มมักจะหันไปมองด้านหลังบ่อย ๆ ราวกับมีบางสิ่งกำลังตามหลังเขามา อย่างไรก็ตามอย่างนั้น

แน่นอนอยู่แล้วว่าหลี่ซู่และหลินปั้นขย่ำต่างสังเกตเห็นถึงความผิดปกตินี้ แต่ตอนนี้พวกเขายืนในทุ่งร้างที่เว้งว่างสุดลูกหูลูกตา หากด้านหลังมีอะไรตามมาจริงๆ แค่นั้นหน้าไปก็จะได้เห็นได้ทันที ฟุ่ไม่เต็มใจเดินไม่สามารถบดบังร่องรอยของผู้ที่ตามมาได้

คืนนั้นหลังจากก่อไฟเสร็จหลี่ซู่ก็เอาลูกเต๋าสองลูกที่เหมือนกับของซ่งชิงหัว

ทุกกระเป๋าดันนี้ออกมา สั่งให้เซอร์เก้ทำการตรวจวัดหนึ่งครั้ง

เมื่อเห็นลูกเต๋าเซอร์เก้กลับลูกสี่ลูกกลับมา อันที่จริงหลินปิ่นชยาสงสัยมาโดยตลอดว่าทำไมพวกเขาถึงได้คิดว่าการทอยลูกเต๋าเป็นเรื่องใหญ่โตราวกับลูกเต๋าสองลูกตรงหน้านี้น่ากลัวยิ่งกว่าสัตว์ประหลาดเสียอีก โหมวซินซือที่เจอตอนไปหมู่บ้านในภูเขาก็เป็นแบบนี้ ถึงขนาดต้องให้ซ่งชิงหลัวบังคับเธอถึงจะยินยอมทอยลูกเต๋า

เซอร์เก้จ้องมองลูกเต๋ามาก่อนแล้วยื่นมือออกไป ลูกกระเดือกขยับขึ้นลงกลืนน้ำลายอย่างห้ามไม่ได้ เขาทอดสายตาดูอันวอนให้หลี่ซู อย่างไรก็ตามก็ไม่ยอมยื่นมือมารับลูกเต๋ามือหลี่ซูไป

หลี่ซูเองก็ไม่รีบร้อน รออยู่อย่างนี้เงียบๆ

"ผมน่าจะไม่ได้เป็นอะไร" เซอร์เก้กล่าว "ผมขอไม่ทอย...ได้มั๊ย"

"ทอยเถอะ" หลี่ซูเอ่ยเสียงอ่อนโยน นิสัยใจคอของเขาดีเยี่ยมมาโดยตลอด แม้จะเป็นเวลาแบบนี้ก็ไม่มีท่าทีบึ้งตึงแต่อย่างใด ออกจะเหมือนสายน้ำในลำธารที่ไหลเอื่อยๆ เสียด้วยซ้ำ เขาเอ่ยน้ำเสียงเจ้าการปลอบโยน "อย่างน้อยก็ไม่ต้องหลอกตัวเอง"

เซอร์เก้ยิ้มเจื่อนเล็กน้อย สุดท้ายก็ยอมจำนน เขาสะกดมือที่สั่นเทา ยื่นออกไปรับลูกเต๋ามาซ้าๆ จากนั้นสุดท้ายใจเขาก็โล่งแล้วโยนลูกเต๋าทิ้งไปบนพื้น มันกลิ้งซุกๆ หมุนไปหลายรอบก่อนหยุดนิ่ง หนึ่งขาหนึ่งดำแบ่งเป็นเจ็ดและหก คะแนนทั้งหมดคือเจ็ดสิบหก นับว่ายังไม่เกินค่าอันตราย

"ฟุวว..." เมื่อเห็นผลลัพธ์นี้แล้วเซอร์เก้ก็ถอนหายใจยาวเหยียดหนึ่งทีมันดีกว่าที่เขาคิดไว้มาก

"ทำไมพวกเขาถึงกลัวกันขนาดนั้นล่ะ" หลินปิ่นชยาถามอย่างแปลกใจ "แค่ตรวจสอบสภาพจิตใจของตัวเองนิดหน่อยไม่ใช่หรอ"

หลี่ซูรวบเก็บลูกเต๋าราวอย่างระมัดระวัง เมื่อได้ยินคำถามของหลินปิ่นชยาน้ำเสียงที่กล่าวตอบก็ติดละเหี่ยใจเล็กน้อย "ปิ่นชยา ไม่ใช่ทุกคนที่จะตีมูลค่าความรู้สึกข้าเหมือนคุณนะ ปกติแล้วถ้าปิ่นชยาเป็นทางจิตใจสูงเกินค่าอันตรายก็จะหมายถึงสิ่งหนึ่ง"

หลินปั่นชยากล่าว "อะไร"

"มันหมายความว่า คุณอาจจะวิปลาสไปแล้ว" น้ำเสียงของหลี่ซู่เคร่งขรึม "หรือคุณอาจกลายเป็นสิ่งอื่น มันล้วนเป็นอะไรที่น่ากลัวยิ่งกว่าความตาย คุณไม่เคยคิดเลยหรือว่า ถ้าทุกสิ่งตรงหน้าทั้งหมดเป็นของปลอมจะเป็นเรื่องน่ากลัวขนาดไหน" เขากลั่นกรองคำพูด พยายามอย่างสุดความสามารถ เพื่อให้หลินปั่นชยาเข้าใจขึ้นบ้าง "ในบางสถานการณ์ หากคำจิตใจของคุณเกินขีดจำกัดแล้ว เพื่อนร่วมทางของคุณมีสิทธิ์ปลิดชีพคุณได้...คุณไม่ได้อ่านข้อตกลงให้ละเอียดหรือ"

หลินปั่นชยาสารภาพอย่างตรงไปตรงมา "เอาแต่ดูคำตอบแทนกับประกันชีวิตอย่างเดียวครับ"

หลี่ซู่ "..."

หลินปั่นชยาหัวเราะแห้งเพื่อคลายความกระอักกระอ่วน "ฮ่าๆ"

หลี่ซู่หนึ่งเงียบครู่หนึ่ง ไม่รู้จะพูดอะไรไปชั่วขณะ สุดท้ายก็กัดฟันพ่นออกมาหนึ่งประโยค "ไอ้เจ้าซิงซิงหลินนี่ควรโดนส่งไปอบรมอีกรอบจริงๆ!!"

เซอร์เก้ผ่านการตรวจวัดมาได้แล้วแต่เขาก็กังขังใจไม่ออกอยู่ดี เขาคิดว่าตัวเองเสียสติไปแล้ว แต่เด๋มบนลูกเต๋ากลับบ่งบอกว่าเขายังห่างจากอาการเสียสติอีกระยะหนึ่ง ในเมื่อเป็นแบบนี้แล้วสิ่งที่เขาเห็นคืออะไรกันแน่ เซอร์เก้เสียริมฝีปากที่แห้งผาก ตั้งแต่ออกมาจากกริมฝั่งแม่น้ำ เขาก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างตามพวกเขาอยู่ สิ่งนั้นมองไม่เห็นรูปร่าง ไม่ได้ยินเสียง แต่เซอร์เก้กลับรับรู้ได้อย่างชัดเจนว่ามีบางสิ่งกำลังตามพวกเขามา สิ่งนั้นที่หน้าตาเหมือนอิรีน่าทุกกระเบียดนิ้ว ร่างอ่อนยวบคล้ายจะซ่อนเร้นตัวเองไว้ในฝุ่นทรายที่มองไม่เห็น คนอื่นๆ ไม่สังเกตถึงมันเลยแม้แต่หน่อย หลังจากเซอร์เก้แน่ใจแล้วว่าตนไม่ได้เสียสติ ก็กลับเจ็บปวดยิ่งกว่าเดิมเสียอย่างนั้น เพราะคนเสียสติคนหนึ่งไม่จำเป็นต้องคิดไตร่ตรองและจะไม่รู้สึกเจ็บปวดใดๆ แต่เขาในตอนนั้นเหมือนกับถูกวิญญูณตามติดอย่างไรอย่างนั้น วิญญูณที่มองไม่เห็นแต่ไม่ได้ ซ้ำยังมีแค่เขาเท่านั้นที่รู้สึกถึงมันได้

พอลงคืนมาเยียมเยียน อุณหภูมิบนทุ่งหญ้าร้างก็ลดลงอย่างรวดเร็ว

วันนี้หลินปั้นชยาและเซอร์เก้เป็นคนเผ่ายาม หลีซูเป็นคนง่าย ๆ สบาย ๆ คนหนึ่ง มาถึงก็เอาต้นหญ้ามาปูเป็นที่นอนนุ่ม ๆ ให้ตัวเอง ล้มตัวลงนอนแล้วหลับปุ๋ยทันที

ตอนนี้เพิ่งสามทุ่มกว่า หลินปั้นชยาที่ต้องเผ่ายามกะหลังรู้สึกว่ามันนอนไม่หลับนิดหน่อยจึงนั่งมิงไฟอยู่ข้างกองไฟกับเซอร์เก้ เขาเห็นเซอร์เก้มีสีหน้าไม่ดี อยากจะพูดกับอีกฝ่ายสักสองประโยค แต่เนื่องด้วยอุปสรรคทางภาษาจึงได้แต่ใช้ภาษาอังกฤษห่าเหมา* Say กับเขาไปสองประโยค

ภาษาอังกฤษของเซอร์เก้เองก็ไม่ได้ดีนัก แต่เขายังเต็มใจพูดคุยกับหลินปั้นชยา เพราะอย่างไรเมื่อเทียบกับคนที่แต่งตัวจัดเต็มดูพิลึกพิลั่นอย่างหลีซูแล้ว หลินปั้นชยาดูเหมือนคนธรรมดาตามมาตรฐานของพวกเขามากกว่า แถมดูแล้วยังเหมือนคนที่เข้ากับคนอื่นได้ง่ายด้วย

ทั้งสองสนทนากันเป็นระยะ หลินปั้นชยาเก็บเกี่ยวความรู้มาได้ค่อนข้างมาก รู้สึกว่าภาษาอังกฤษราคาห่าเหมาของตนเองแพงขึ้นมาหนึ่งเหมา กลายเป็นหกเหมาแล้ว เห็นได้ชัดว่าเซอร์เก้ไม่รู้เลยว่าตัวเองกลายเป็นคู่มือข้ามภาษา อังกฤษของฝ่ายตรงข้ามไปแล้ว ทั้งยังคิดว่าหลินปั้นชยาเป็นคนดี เพราะไม่เพียงแต่ช่วยเหลือตนไว้ ยังพยายามปลอบใจตนอีกด้วย

"คุณนอนก่อนสักหน่อยเถอะ" หลินปั้นชยาคิดว่าเขาสีหน้าไม่ค่อยดี จึงอยาก让他พักผ่อนมากขึ้น พลังคิดว่าตนอดนอนเพิ่มอีกนิดให้หน่อย ค็นนี้ไปก็แล้วกัน "ถ้ามีอะไรผมจะเรียกคุณ"

"โอเค" เซอร์เก้ไม่ท้อวดี เขาเอนกายนอนลงข้างๆ หลีซู ผ่านไปไม่เท่าไร หลินปั้นชยาใจก็เปลี่ยนเป็นสม่ำเสมอ

หลินปั้นชยานั่งเฝ้ากองไฟ ฟังเสียงลมหวีดหวิวเสียดแทงหูท่ามกลางทุ่งหญ้ากว้าง ที่นี้ไร้แหล่งกำบังลม ทุกครั้งที่คำคืนมาถึงเสียงลมก็ประหนึ่งเสียงร้องไห้คร่ำครวญที่พัดวนอยู่เหนือศีรษะพวกเขา บางทีก็มีทัมเบิลวีด** ถูกลมแรงพัดผ่านหน้าผ่านตาเขาแล้วหายวับไป คำว่า 'เปล่าเปลิยว' เป็น

* ห่าเหมา ในที่นี้เป็นการเปรียบเปรยถึงสิ่งที่มีค่าน้อย ไม่โดดเด่น

** ทัมเบิลวีด (Tumbleweed) เป็นส่วนโครงสร้างเหนือพื้นดินของพืชพลัดถิ่นหลายชนิด เมื่อโตเต็มที่จะแห้งกรอบแล้วจะแยกออกจากรากหรือลำต้นและม้วนตัวเนื่องจากแรงลม มีลักษณะเป็นพุ่มกลมมีหนามกลิ้งไปตามลม

คำบรรยายที่เหมาะสมกับที่แห่งนี้มากที่สุด หลินปั้นชยาคำว่าทัมเบลล์พุ่มหนึ่ง มาใส่กองไฟให้ไฟลุกโชนยิ่งขึ้น เขาแขวนหน้ามอท้องฟ้ายามราตรีอันสว่างไสว เป็นประกาย ไม่นึกเลยว่าตนเองจะได้ลิ้มรสความงามของต่างประเทศจาก วิววิททัศน์แบบนี้

ทว่าในตอนทีหลินปั้นชยากำลังเพ่งมองท้องฟ้าอยู่นั่นเอง ดวงดาวที่ยังคงส่องประกายในที่แรกพลันมืดลง ตอนแรกหลินปั้นชยาคิดว่าเหนือศีรษะตนมีเมฆลอยมา แต่เมื่อเสียงหึ่งๆ ที่รวมกันอย่างหนาแน่นดังเข้าโสตประสาท เขาถึงตระหนักขึ้นมาทันทีว่า...นั่นเป็นเสียงของฝูงแมลง

"หลี่ชู่ เซอร์เก้...รีบตื่นเร็ว!!!" หลินปั้นชยาร้องเสียงดังเมื่อพบว่าสิ่งนี้ ผิดปกติ หลี่ชู่ตื่นขึ้นทันที แม้เซอร์เก้จะไม่รู้ว่าหลินปั้นชยาคะโกนอะไร แต่ก็ฟังน้ำเสียงร้อนรนของเขาออก พอคลานลุกจากพื้นแล้วก็ถามว่าเกิดอะไรขึ้นเร็วๆ

"แมลงเป็นฝูงเลย..." หลินปั้นชยาเอ่ยอย่างลนลาน "ไม่รู้วาคือตัวอะไร รีบลุกเร็ว!"

หลี่ชู่เองก็ได้ยินเสียงหึ่งๆ ถึยบินนั่นแล้วเช่นกัน เขาเงยหน้าขึ้นแล้วก็ได้เห็น ฝูงแมลงที่บัดนี้ทั่วท้องฟ้า แมลงเหล่านี้แผ่ขยายมาทางพวกเขาอย่างรวดเร็วราวกับพายุทะเลทราย

"บัดซบ มาจากไหนเนี่ย แม่งเอ๊ย อย่างนี้จะหนีทันได้ยังไง!" หลี่ชู่ผู้มากประสบการณ์ประเมินสถานการณ์อย่างฉับไว เมื่อรู้ว่าหากพวกเขาต้องวิ่งแข่งกับ ฝูงแมลงย่อมวิ่งไม่ทันแน่นอน เขาจึงเอ่ยเสียงดังว่า "เร็วเข้า...เอาเสื้อเอากะเป๋ามาคลุมหัวไว้ หมอบลงกับพื้น ควบคุมลมหายใจไว้..."

หลินปั้นชยารับปฏิบัติตาม แม้เซอร์เก้จะไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นไปชั่วขณะ แต่เพราะสภาพแวดล้อมและการกระทำของหลินปั้นชยาก็ทำให้เขาเข้าใจได้แล้ว กว่าครึ่ง เขาทำตามหลี่ชู่ เอาเสื้อตัวเองมาปิดปากปิดจมูกไว้ด้วยเช่นกัน

ในช่วงพริบตา ฝูงแมลงเนื่องแน่นก็มาถึงเบื้องหน้าของพวกเขา หลินปั้นชยารู้สึกว่ามีลมแรงพัดโหมผ่านไป ร่างกายราวกับถูกของหนักๆ ทุบ จากนั้นผิวหนังของเขาที่โผล่ออกมาด้านนอกก็รู้สึกคันเคะเยอ ชัดเจนว่าฝูงแมลงส่วนหนึ่ง กระทบโดนตัวของเขา

หลักฐานว่าวิธีการของพวกเขาเหมือนการดับไฟที่กำลังไหม้พื้นที่คันเกวียนด้วยน้ำแก้วเดียว ได้แต่ภาวนาให้แมลงพวกนี้ไม่สนใจจะกินเนื้อเป็นอาหารเคราะห์ดีที่หลังจากฝูงแมลงมาถึงแล้ว แม้เขาจะรู้สึกได้ว่ามีอะไรอยู่บนตัว แต่ก็ไม่ได้รับรู้สึกรบกวนจากการโดนกัดและเลย อย่างน้อยก็พิสูจน์ได้ว่าแมลงพวกนี้ไม่กินคนจริงๆ

พวกเขาทั้งสามหมอบลงกับพื้น บนตัวปกคลุมไปด้วยแมลงอย่างหนาแน่น บัดนี้หลินปั้นชยาถึงได้เห็นหน้าตาของแมลงพวกนี้ใกล้ๆ เขาไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นผีเสื้อกลางคืนหลายตัวที่มีสีดำและสีน้ำตาลเข้ม บนตัวมีลวดลายแปลกๆ เริ่มแรกหลินปั้นชยาคิดว่าพวกมันเป็นเพียงผีเสื้อกลางคืนธรรมดา จนกระทั่งมีตัวหนึ่งบินมาอยู่ตรงหน้าหลินปั้นชยา แม้แสงไฟจะสลัวแต่ในชั่วขณะที่เหนือความคาดหมายหลินปั้นชยาก็มองเห็นลวดลายแปลกๆ บนปีกผีเสื้อได้... ลวดลายพวกนี้มองดูแล้วคล้ายใบหน้าของผู้หญิง เมื่อหลินปั้นชยามองสำรวจโดยละเอียดอีกครั้ง เขากลับรู้สึกว่าใบหน้านี้คล้ายคลึงกับอิริยาที่เคยเจอหน้ากันครั้งหนึ่งอย่างยิ่ง แต่คงคาพยพทั้งห้าบนใบหน้าบิดเบี้ยวไปมาก มองเผินๆ เหมือนกับเธอกำลังอ้าปากกรีดร้องอย่างไรร่างนั้น

ไม่รู้ว่าผ่านไปนานแค่ไหน เสียงหึ่งๆ ข้างหูถึงค่อยๆ เบาลง หลินปั้นชยา รู้สึกว่าแรงที่กดทับตัวเขาไว้ก็เบาลงด้วย ด้วยเหตุนี้จึงพยายามลุกขึ้นมาอย่างฝืดฝืน และเห็นว่าฝูงแมลงบินผ่านไปไกลแล้ว เขาเขย่าผีเสื้อกลางคืนบนตัวและเสียดผ้าให้ร่วงออกไปให้หมด สายตาสอดส่องไปรอบๆ เพื่อหาหลักฐานและเซอร์เก้

"แค่ๆ แค่" ไม่ไกลออกไปจากเขานักหลักฐานก็ลุกขึ้นจากพื้นด้วยความลำบากเช่นกัน เขายกมือปิดจมูกและปากพลางเอ่ยว่า "ขยะแขยงเป็นบ้า ขยะแขยงเป็นบ้าเลย"

หลินปั้นชยาถาม "คุณกลัวแมลงเหรอ"

"ไม่กลัวแมลงแต่กลัวผีเสื้อกลางคืน" เขาสะบัดร่างกายอย่างแรง "คุณช่วยผมมัดมันออกที่ ขยะแขยงซะมิด...แล้วเซอร์เก้ละ"

หลินปั้นชยาถาม "อยู่นั่นไง"

เขาขึ้นไป แต่กลับพบว่าเซอร์เก้ที่ควรจะถูกขังมาแล้วยังคงตัวลั่นนั่งนงกอยู่บนพื้น หลินบันชยาเหลือบมองอีกฝ่ายอย่างแปลกใจ "เขาเป็นอะไรไปนะ"

"ไม่รู้ ผมจะลองไปถามดู" หลี่ซู่สะบัดผีเสื้อกลางคืนบนตัวออกพลางเดินไปหาเซอร์เก้ พอเดินมาถึงข้างกายเซอร์เก้แล้วก็เอ่ยถามเสียงแผ่วว่าเขาไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า แต่เซอร์เก้กลับไม่ขานตอบ

"เซอร์เก้? ไม่เป็นไรใช่ไหม" หลี่ซู่ก้มลงไปตบไหล่เขาเบาๆ

เซอร์เก้ตัวกระดูกอย่างรุนแรงที่หนึ่งแล้วเงยหน้าขึ้นช้าๆ บนใบหน้าของเขาปกคลุมไปด้วยผีเสื้อกลางคืนอย่างหนาแน่น ไม่มีท่าทีจะบินจากไปเลย

หลี่ซู่ที่กลัวผีเสื้อกลางคืนอยู่แล้วเห็นสภาพนี้ของเซอร์เก้ก็ตกใจตัวโยนจนอ่อนตัวขึ้นถึยไปทั้งแขนรีบเอ่ยกับหลินบันชยา "เร็วเข้าๆ รีบมาช่วยเขา..."

หลินบันชยารีบเดินก้าวใหญ่เข้าไป ยื่นมือปิดผีเสื้อกลางคืนที่เกาะนั้งอยู่บนใบหน้าเซอร์เก้ออก ขณะปิดไล่พวกมันก็พบว่าผีเสื้อกลางคืนพวกนี้ปฏิบัติต่อพวกเขาต่างจากเซอร์เก้เล็กน้อย กล่าวให้ถูกคือผีเสื้อกลางคืนเพียงแค่บินผ่านพวกเขาไป แต่เมื่อมาถึงเซอร์เก้ มันกลับเหมือนจะตั้งใจพุ่งเข้าหาเขา บางตัวถึงกับพยายามมุดเข้าหูของเซอร์เก้ด้วย เควาะหิดที่พวกมันตัวใหญ่เกินไปเลยมุดเข้าไปไม่ได้ แต่ก็ทำให้คนที่เห็นภาพนี้ขนลุกขนพองได้

หลินบันชยาใช้เวลาครู่ใหญ่กว่าจะปิดผีเสื้อกลางคืนออกได้หมด พอมองเซอร์เก้อีกครั้งก็พบว่าทั้งสรวางค์กายเขาแข็งที่อยู่ที่เดิม ไม่ขยับเขยื้อนราวกับเป็นรูปปั้น แม้แต่ลูกตาดำยังไม่เคลื่อนไหวแม้แต่นิด

"พี่ชาย คุณโอเคมั๊ย" หลินบันชยาถามเขาอย่างเป็นห่วง

หลี่ซู่ก็ถามเขาไปหนึ่งประโยคเช่นกัน คราวนี้เปลือกตาของเขาถึงขยับเล็กน้อยราวกับเพิ่งตื่นจากฝันก็มีปาน ปากพึมพำคำศัพท์ที่หลินบันชยาฟังไม่เข้าใจ หลี่ซู่พูดอะไรบางอย่างคล้ายกำลังปลอบขวัญเซอร์เก้ ไม่รู้ว่ามีประโยชน์หรือไม่ แต่อย่างน้อยเซอร์เก้ก็หยุดพึมพำกับตัวเองแล้ว

แม้ฝูงแมลงจะผ่านไปแล้ว แต่ผีเสื้อกลางคืนเต็มพื้นยังคงขยับขยุกขยิกไต่ขึ้นไปบนก้อนกรวดของทุ่งรกร้าง หลินบันชยาก่อกองไฟ พยายามไล่ฝูงแมลงออกไปเพื่อให้มีพื้นที่สำหรับพักผ่อน ในขั้นตอนทั้งหมดเซอร์เก้ได้แต่ยืนนิ่ง

อยู่ที่เดิมไม่ขยับเขยื้อน จู่ๆ เขาก็ปริปากเอ่ยอะไรบางอย่างกับหลีซู คล้ายจะถามคำถามหนึ่ง

หลีซูฟังจบแล้ว แต่กลับไม่ตอบคำถาม

หลินปั้นขย่ำฟังไม่ออกจึงถามหลีซูว่าเซอร์แก้ถามเขาว่าอะไร หลีซูเหลือบมองหลินปั้นขย่ำก่อนกล่าว "สิ่งที่คุณกระหายที่สุดคืออะไร แล้วสิ่งที่กลัวที่สุดคืออะไร"

หลินปั้นขย่ำครุ่นคิดชั่วครู่ กำลังจะตอบ หลีซูก็ทำมือให้หยุดพูด ล้วงเบงกิดอลลารี่ใบหนึ่งออกมาจากกระเป๋ากางเกง ตบไปที่หน้าอกหลินปั้นขย่ำแล้วเอ่ยว่า "ช่างเถอะ ผมรู้ว่าคุณกลัวอะไร...เด็กดี คุณไปจุดไฟเถอะ"

"ได้เลยหลีเกอ!" หลินปั้นขย่ำไม่กลัวอะไรอีกแล้ว ขยับตัวไปก่อกองไฟอย่างมีความสุข

ไม่นานกองไฟก็ถูกจุดขึ้น ทั้งสามต่างนอนไม่หลับ เซอร์แก้และหลีซูนั่งอยู่ๆ คุยกันอยู่ข้างกองไฟ ส่วนหลินปั้นขย่ำก็ยิ้มแฉ่งจากเปลวไฟพิจารณาธนบัตรในมืออย่างชะมัดเขม้น แม้ผีเสื้อกลางคืนบนตัวเซอร์แก้จะถูกบดออกไปหมดแล้ว แต่จิตใจกลับได้รับบาดเจ็บสาหัส สายตาเขาจ้องมองเปลวไฟสลัวตรงหน้า ปากเริ่มเล่าเกี่ยวกับเรื่องของอิริน่ากับตัวเอง

อิริน่าเป็นคู่หูที่อยู่กับเขามานานที่สุด ทั้งสองเข้ากันได้เป็นอย่างดีจนถึงขั้นติดต่อกันเป็นการส่วนตัวด้วย เขาคิดว่าเข้าใจเธอมาก แต่เมื่อรู้ว่าอิริน่าตายแล้ว เขาถึงพบว่าตนไม่รู้อะไรเกี่ยวกับหญิงสาวเลย เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอต้องถ้าเขารู้ก่อนจะต้องไม่ให้เธอรับภารกิจครั้งนี้แน่ และเมื่อเขากลับออกไปได้ เขาจะตามหาแฟนหนุ่มไร้ความรับผิดชอบของอิริน่าแล้วต่อยอีกฝ่ายแรงๆ ลักที่แน่นอน เขาพูดประโยคนี้ซ้ำๆ หลายต่อหลายครั้ง เพียงมองจากสีหน้าและแววตาก็มองเห็นความนึกเสียใจภายหลังและความเจ็บปวดของเขาได้

หลีซูฟังอยู่ข้างๆ ไม่ได้ลองให้คำแนะนำอะไรเลย เขาทำงานนี้มานานมากแล้วจึงเห็นเรื่องแบบนี้จนชินชา เพราะไม่ใช่เพียงแค่ผู้บันทึกเท่านั้น แม้แต่ผู้สังเกตการณ์ที่มากพรสวรรค์ก็เจ็บตายไปนับไม่ถ้วน ความอันตรายที่มากับวัตถุนอกวิสัยไม่มีใครคาดเดาได้ สิ่งที่สามารถต้านทานมันได้มีเพียง

จิตใจอันแข็งแกร่งกล้าหาญและการตัดสินใจอันเฉียบแหลมว่องไว

แต่คนที่มีความจิตใจแข็งแกร่งกล้าหาญจะมีอยู่สักกี่คนเชียว หลี่ซุคิด
คนส่วนใหญ่ก็เป็นแค่คนธรรมดาที่ผันทนเผชิญกับการทดสอบมาได้ก็เท่านั้น

อิริน่าเป็นคนธรรมดา อเล็กเซย์ก็เป็นคนธรรมดา ดังนั้นเมื่อพวกเขาตาย
ก็จะไม่มีใครรู้สาเหตุการตายของพวกเขา

ความระทมทุกข์ในน้ำเสียงของเซอร์เก้เข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ เขาเอ่ย "คุณคิดว่า
ก่อนอิริน่าจะตาย เธอจะกล่าวโทษผมหรือเปล่า"

หลี่ซุกล่าว "ถ้าเธอเป็นผู้หญิงตามที่เล่ามา ผมคิดว่าเธอจะไม่โทษคุณ"

"แต่ผมรู้สึกตลอดเลยว่าเธออยู่ข้างหลังผม" เซอร์เก้กัดเสียงต่ำที่แหบพร่า
ในน้ำเสียงติดความหวาดกลัวมาด้วย "ตามหลังผมมา...โดยตลอด"

หลี่ซุขมวดคิ้ว เมื่อวานเขาเพิ่งตรวจวัดการปนเปื้อนทางจิตใจของเซอร์เก้
ซึ่งมันก็ยืนยันได้แล้วว่าเขายังไม่ได้เสียสติ แต่ถ้าอย่างนั้นทำไมคนที่ยังไม่
เสียสติถึงพูดแบบนี้ออกมาได้

ห้องฟ้าของวันนี้สว่างจ้าเป็นพิเศษ

ตะวันทอแสงมาจากเส้นขอบฟ้าด้วยความยากลำบาก แสงสว่างที่
สาดส่องบางเบากลับไม่ได้ทำให้รู้สึกถึงความอบอุ่น ลมในทุ่งหญ้าพัดโหม
กว่าเดิม ข้างกองไฟเต็มไปด้วยซากผีเสื้อกลางคืนที่ถูกเผาองพะเนินอยู่
พวกมันพยายามพุ่งเข้าหาแสงสว่าง แต่กลับไม่รู้สึกรู้สีกตัวเลยว่าแสงไฟเหล่านี้
ล้วนเป็นของปลอม จนกระทั่งแสงสว่างที่แท้จริงมาเยือนก็ไม่อาจเอื้อมถึง
อีกต่อไป

ทั้งสามออกเดินทางอีกครั้ง

ด้านหน้าเป็นความว่างเปล่าที่ไกลลิบตา มองไม่เห็นเลยว่าจุดสิ้นสุด
อยู่ที่ใด

หลินป้านชยาไม่รู้ว่าพวกเขายังต้องเดินต่อไปอย่างนี้อีกนานแค่ไหน
การเดินทางไม่มีที่สิ้นสุดนี้ยังทำให้รู้สึกทรมานและสิ้นหวัง ตั้งแต่ผีเสื้อกลางคืน
บินมา สภาพจิตใจของเซอร์เก้ก็ย่ำแย่ลงเรื่อยๆ แผ่นหลังของร่างสูงใหญ่
ค่อยๆ ค่อมลง ไหล่เริ่มมากขึ้นทีละนิดๆ และมักจะหันกลับไปมองด้านหลัง

อยู่เสมอ แต่ด้านหลังพวกเขามีเพียงผืนดินกันดาร ไม่มีใครรู้ว่าเซอร์เก้มองหาอะไรอยู่กันแน่

พวกเขาเดินอย่างนี้ไปห้าหกวัน พลบค่ำวันหนึ่ง จู่ๆ ทุ่งกว้างนั้นก็มืดมัวแรงพัดโหม หอบเอาฝุ่นทรายมาด้วยจนบดบังวิสัยทัศน์ของพวกเขา ทั้งสามจึงจำต้องหยุดลงตั้งค่ายพักแรม ณ ที่นั้น

ไม่กี่วันมานี้หลินป้านซย่าพยายามซักถามหลี่ชู่ว่าจุดมุ่งหมายของพวกเขาคือที่ไหนกันแน่อยู่บ่อยครั้ง แต่ให้ตายยังไงหลี่ชู่ก็ไม่ยอมตอบ เพียงบอกหลินป้านซย่าว่าถึงที่นั่นแล้วจะรู้เอง หลินป้านซย่าหมดหนทางจึงได้แต่ยอมจำนน

ฝุ่นทรายพัดปลิวว่อนทั้งคืน ทั้งสามต่างไม่ได้นอนอย่างสงบ จนกระทั่งฟ้าสางฝุ่นทรายถึงค่อยๆ สลายไป หลินป้านซย่าที่เป็นคนเฝ้ายามพลันมองเห็นสิ่งก่อสร้างสีดำเรียงรายอยู่อีกฝั่งของฝุ่นทราย ตอนแรกเขานึกว่าตัวเองตาฝาด แต่เมื่อรอจนพายุทรายหยุดนิ่งสนิทแล้วถึงเชื่อมั่นว่าตนไม่ได้เกิดอาการหลอนไปเอง ที่ที่อยู่ไม่ไกลจากพวกเขามีเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่งบังเกิดแก่สายตาสงสาร

"หลี่ชู่ หลี่ชู่!!" หลินป้านซย่าเขย่าปลุกหลี่ชู่พลางร้องเรียก "รีบตื่นเร็ว"

หลี่ชู่จุกเจี๋ยตื่นขึ้นมา "มีอะไรเหรอ"

หลินป้านซย่ากล่าว "คุณดูสิ ดูนั่นสิ!"

หลี่ชู่หันไปทางที่หลินป้านซย่าชี้ ดวงตาเป็นประกายวาวขึ้นมา หลินป้านซย่าถาม "นี่ใช่ที่เราตามหาหรือเปล่า สิ่งนั้นอยู่ที่นั่นหรือ"

"ใช่" หลี่ชู่ขู่นิ้วเป็นเชิงให้เงียบเสียงราวกับกลัวว่าจะไปรบกวนอะไรเข้า เขาเหลือบมองเซอร์เก้ที่ยังนอนหลับสนิทอยู่ข้างๆ เอ่ยว่า "พวกเราต้องไปที่นั่น"

หลินป้านซย่าเห็นสีหน้าเขาเคร่งขรึมในใจก็รู้สึกแปลกๆ เมืองนี้ดูเหมือนจะอยู่ไม่ไกลจากพวกเขาเลย ทำไมน้ำเสียงของหลี่ชู่ถึงฟังดูหนักอึ้งขนาดนี้ เหมือนกับว่าการไปถึงเมืองเล็กๆ นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างไรวางนั้น ในตอนที่หลินป้านซย่ากำลังครุ่นคิดอยู่นั่นเอง หลี่ชู่ก็เอ่ยเบาๆ ปลุกเซอร์เก้ให้ตื่น

"เซอร์เก้" หลี่ชู่กล่าว "คุณโอเคมั๊ย"

เซอร์เก้ลืมตาขึ้น ความงุนงงในดวงตาจางหายไปอย่างรวดเร็ว เมื่อได้ยิน

คำถามของหลี่ชู่ก็พยักหน้า

"คุณอยากไปกับพวกเราหรือเปล่า 'ไม่อยากก็ไม่เป็นไรนะ' หลี่ชู่เอ่ย
"พวกเราจะแบ่งอาหารไว้ให้คุณ คุณรอพวกเราอยู่ที่นี่..."

เซอร์เก้พูดขึ้น "ผมจะไปกับพวกคุณ"

หลี่ชู่ถามย้ำ "คุณแน่ใจนะ?"

"แน่ใจ" แวดตาของเซอร์เก้มั่นคงและแน่วแน่ ตอบคำถามของหลี่ชู่โดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

"ได้" หลี่ชู่กล่าว "งั้นพวกเราออกเดินทางกันเถอะ"

ทั้งสามแบกสัมภาระมุ่งหน้าไปต่อ ทุกคนต่างเจียบสนิทตลอดทาง หลี่ชู่เหมือนไม่ค่อยอยากพูดเยอะ และในฐานะที่เป็นล่ามแปลภาษาเพียงคนเดียว พอเขาไม่พูด หลินปั้นชยาก็กับเซอร์เก้ย่อมไม่รู้ว่าจะคุยอะไรกัน เป็นธรรมดา

ระยะทางจากเมืองยันเข้ามาเรื่อยๆ จากนั้นหลินปั้นชยาก็เห็นสิ่งก่อสร้างตรงหน้าตนอย่างชัดเจน มันเป็นสิ่งก่อสร้างจากหินก้อนใหญ่วางเรียงซ้อนกัน ด้านบนปกคลุมไปด้วยมอสสีเขียว ไม่มีร่องรอยการใช้ชีวิตของมนุษย์เลย ดูจากรูปร่างหน้าตาของสิ่งก่อสร้างแล้ว ที่นี่ไม่เหมือนเขตที่อยู่อาศัยของผู้คน แต่เหมือนสิ่งทีมาจากนอกโลกมากกว่า และคงเพราะว่ากาลเวลาผันผ่านไปนานแล้วมันจึงดูทรุดโทรมอย่างมาก รอบๆ ร่ายล้อมไปด้วยเสาทรงกลมหลายต้น ตรงทางเข้าเป็นประตูโค้งสูงใหญ่บานหนึ่งตั้งตระหง่าน บนนั้นวาดลวดลายดอกไม้สลับบ้างข้อความวิจิตร ดูออกเลยว่าช่างที่สร้างประตูโค้งบานนี้ขึ้นมาเป็นผู้ฝีมือเหนือชั้น

เมื่อมาถึงหน้าประตู ภูเขา หลี่ชู่ที่ตั้งเตรียมมาโดยตลอดก็พ้นลมออกมาอย่างหนัก เขาเอ่ย "ในที่สุดก็เข้ามาแล้ว..."

หลินปั้นชยาก็ถามขึ้น "ทำไมคุณถึงเตรียมขนาดนั้นล่ะ"

หลี่ชู่ตอบว่า "เพราะทีมก่อนหน้านี้ของเราที่เคยเห็นเมืองนี้แล้วเหมือนกัน"

หลินปั้นชยาก็เอ่ยอย่างงุนงงสงสัย "งั้นทำไมพวกคุณถึงเข้ามาไม่ได้ล่ะ"

หลี่ชู่กล่าว "เพราะมีคนในทีมไม่อยากเข้ามา"

หลินปั้นชยาชะงักไปชั่วครู่ จู่ๆ ก็เข้าใจความหมายของหลีซู หลังจากที่เขาพบเจอกับเรื่องราวต่างๆ ของที่นี่มาแล้วก็พอจะรู้สึกถึงความแปลกประหลาดเหล่านั้นได้รางๆ เหมือนกับที่อเล็กเซียเอาทองมาหลอกหลอเขา ที่แห่งนี้คล้ายจะล้นด้วยสิ่งที่เป็นใจของมนุษย์โหยหามากที่สุด ทว่าหัวใจของมนุษย์ซับซ้อนยิ่งสิ่งทีกระหายมากที่สุดสามารถแปรเปลี่ยนไปได้ทุกเมื่อ ทีมของหลีซูที่เคยมาเยือนสิ่งก่อสร้างนี้แล้ว ทว่ายังไม่ทันได้เข้าใจก็เปลี่ยนความคิดเพราะเพื่อนร่วมทีมบางคน

'ไม่อยากเข้าไป ไม่อยากอยู่ใกล้ที่นี่ ก้าว อยากกลับไป...' ความปรารถนากลายเป็นความจริง เมื่อพวกหลีซูรู้สึกตัวอีกครั้ง สิ่งก่อสร้างตรงหน้าพวกเขาก็หายไปแล้วกลับไปยังพงไพรประหลาดนั้นอีกครั้ง ทุกสิ่งที่ทำไปแล้วพังทลายลงในตอนท้าย

ไม่แปลกที่หลีซูจะไม่บอกความจริงนี้กับหลินปั้นชยา ตั้งแต่ได้เห็นเมืองแห่งนี้เขาก็ดูตึงเครียดอย่างเห็นได้ชัด

เซอร์เก้ฟังบทสนทนาของพวกเขาไม่ออกและเขาก็ไม่ได้สนใจนัก เมื่อมั่นใจแล้วว่าตรงหน้าไม่มีอันตรายก็เดินนำหน้าเข้าไปก่อน

"ที่นี่เหมือนแทนบูซาเลย" เซอร์เก้มองสำรวจโดยรอบ "จากแผนที่ที่นี่...น่าจะเป็นเมืองเล็กๆ ไซมัย"

หลีซูดูแผนที่แล้วตอบ "คงใช่"

เขาเดินเข้าไปข้างในอีกสองสามก้าว จู่ๆ ก็หยุดนิ่งแล้วถามว่า "นั่นอะไรนะ"

หลินปั้นชยาออกไปตามสายตาของหลีซู ไม่นึกว่าจะเห็นรอยเลือดเป็นทางกองใหญ่อยู่บนพื้น นี่ไม่ใช่สิ่งสำคัญ ที่สำคัญจริงๆ คือรอยเลือดพวกนี้เป็นรอยใหม่เอี่ยม นั่นเท่ากับว่าก่อนหน้านี้ไม่นานมีคนมาถึงที่นี่ก่อนพวกเขา!!

"จะเป็นคนในทีมของคุณหรือเปล่า หรือจะเป็นพวกซ่งชิงหลัว?" หลินปั้นชยาตื่นตัวขึ้นมา

"ไปเถอะ เข้าไปดูกัน" หลีซูมุ่งหน้าไปตามรอยเลือด

รอยเลือดนี้เป็นทางยาวต่อเนื่องไปข้างหน้า แต่เมื่อไปถึงด้านหน้าสิ่งก่อสร้างแห่งหนึ่งจู่ๆ มันก็หายไป หลินปั้นชยาก็มองตรวจสอบพื้นเล็กน้อย

เอ่ยอย่างตกใจระคนยินดี "ตรงพื้นที่นี้เหมือนจะเป็นโพรง..." เขาออกแรงเคาะ "ข้างใต้นี้น่าจะมีเส้นทางลับ"

"ผมจัดการเอง" หลี่ซู่กล่าว

ตอนแรกหลินปั้นชยาคิดว่าเขาจะใช้เทคนิคอะไรในการเปิดกลไกนี้ แต่ใครจะรู้ว่าหลี่ซู่จะยกปืนลูกซองของเซอร์เก้ก่อนขึ้นลากล่อง จากนั้นก็ยิงบั้งๆ ไปที่พื้นสองนัด พื้นหินถูกพวกเขาเจาะทะลุ เผยให้เห็นอุโมงค์มืดทึบด้านในนั้น

กลิ่นคาวเลือดเข้มข้นคลุ้งทั่วอุโมงค์โหยเข้าจมูกของพวกเขาทันใด หลินปั้นชยาก็กำลังจะถามหลี่ซู่ว่าจะลงไปหรือไม่ จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนตัวลอยทิว... ไม่นึกว่าพื้นใต้เท้าของพวกเขาจะหายไปด้วย หลี่ซู่ยิงปืนลงไปที่พื้นทำให้เกิดปฏิกิริยาถูกไฟขึ้นมาจากพื้น พื้นหินที่พวกเขายืนอยู่แตกละเอียดทั้งหมด

"บัดซบ" ปากร้องอุทาน หลินปั้นชยาก็ยังไม่ทันไหวตัวก็ร่วงหล่นไป เขา รู้สึกเหมือนตัวเองเข้ามาถึงช่องทางคับแคบยาวเหยียด ร่างกายครูดไปกับผนังตลอดทาง สุดท้ายก็ร่วงลงบนพื้นอย่างแรง กำลังดีใจอยู่ในใจที่มีกระเป๋าสานของตนลดแรงกระแทกให้ ก็รู้สึกว่ามือของหนักอย่างหนึ่งกระแทกลงบนท้อง จุกจนเกือบจะขย้อนอาหารออกมา

"อึก!" เสียงร้องของเซอร์เก้

"ระ...รีบลงจากตัวผมที ผมจะโดนคุณทับตายอยู่แล้ว..." หลินปั้นชยาร้องอย่างทรมาน

แม้เซอร์เก้จะไม่รู้ว่าหลินปั้นชยาร้องบอกว่าอะไร แต่ก็เข้าใจได้จากเสียงร้องแหลมของอีกฝ่ายว่าถูกตนเองหล่นทับไม่ใช่เบาๆ เลย ด้วยเหตุนี้จึงรีบร้อนคลานลูกจากตัวเขาอย่างตระหนกตกใจ

หลินปั้นชยาก็ต้องอยู่นานกว่าความเจ็บจะทุเลาลง เขาถึงกับคิดว่ากระดูกซี่โครงของตัวเองหักไปแล้ว รอบด้านมืดมิด ในอากาศคลุ้งไปด้วยกลิ่นอับชื้นและกลิ่นคาวเลือดที่ทำให้คนรู้สึกไม่สบายใจอย่างยิ่ง เขายืนผนังลูกขึ้นยืนร้องเรียก "หลี่ซู่...หลี่ซู่...คุณอยู่ไหน"

หลี่ซู่ไม่ตอบกลับ

หลินปั้นชยาก็ยืนเสียงดังๆ ดังขึ้นข้างหู แล้วก็มีอะไรหยดใส่หน้าผาก

และใบหน้าของเขาไม่หยุด พอเขายกมือขึ้นเช็ดก็ได้กลิ่นความเลือดเข้มข้นในมือ
หลังปั้นชยาค่อยๆ แหงนหน้าที่แข็งค้างขึ้น มองไปยังความมืดมืดเหนือศีรษะ

ชยาค่อยๆ

骷髏幻戏图 2
Ku Lou Huan Xi Tu 2

ภาพวาดโครงกระดูก 2
ซีจื่อซู่ เขียน
qMondae แปล

จำนวน 376 หน้า
ราคา 399 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2565

Published originally under the title of 《骷髏幻戏图》(Phantom Skeleton Painting)

Author © 西子绪 (Xi Zi Xu)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2946-6

ภาพประกอบ 咖喱

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4800

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

มีรายงานอำาเกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้นที่สวนสนุกयाเยวีย
เมื่อเด็กมีรยมกลุ่มหนึ่งแอบเข้าไปเปิดประตูการันหลอน
ในส่วนสนุกที่ปิดทำการเพราะเพิ่งเกิดเหตุรถไฟเหาะหลุดจากราง
และปัยรยงนักท่องเที่ยวลงมาอย่างสยดสยอง
แต่แล้วเด็กกลุ่มนั้นกลับหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย
ราวกับอำาเด็กๆ ไม่ได้ทำาเข้าเข้าไปในส่วนสนุกเลยแม้แต่วาเดียว
หลันบั้นชย้าและซ่งซิงหลัวจึงนำาทีมเข้าไปตามหาเด็กกลุ่มนี้
โดยที่ยังไม่มีข้อมูลใดๆ ว่าสิ่งที่ทำให้เกิดเรื่องพวกนี้ขึ้นคืออะไร
และไม่อาจมั่นใจได้ว่าผู้สังเกตการณ์และผู้บันทึกอย่างพวกเขา
จะสามารถมีชีวิตรอดออกมาจากโลกในส่วนสนุกयाเยวียได้หรือไม่

Warning: death, suicide, murder, blood,
dead bodies, mental and emotional abuse,
child abuse

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2946-6

9 786160 629466

ราคา 399 บาท